

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.057/2026/10/II.

Felperes: felperes1 (cím1)

Felperes képviselője: Stanka és Társai Ügyvédi Iroda (cím9, ügyintéző: dr. Stanka Gergely ügyvéd), Dentons Réczicza Ügyvédi Iroda (cím9)

I. rendű alperes: alperes1. (cím10)

I. rendű alperes képviselője: dr. Mohai Máté István ügyvéd (cím4)

II. rendű alperes: alperes2 (cím5.)

II. rendű alperes képviselője: dr. Forgó Bálint Tamás ügyvéd (cím6)

A per tárgya: kártérítés

Elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 30.G.41.154/2024/51. számú ítélet

Fellebbezéssel támadott határozat kelte: 2026. január 15.

Fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 2.667.000 (Kettőmillió-hatszázhatvanhétezer) forint, továbbá a II. rendű alperesnek 9.889.164 (Kilencmillió-nyolcszáznyolcvankilencezer-százhatvannégy) forint másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság az 51. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesek részére külön-külön 10.000.000-10.000.000 forint + áfa perköltséget.

[2] Az ítélet indokolásában a következő tényállást rögzítette:

[3] Az kft.1 határozott időtartamra kötött bérleti szerződéssel bérbe adta a cég2.-nek (továbbiakban: cég2.) a cím7 szám alatt található irodaház1 elnevezésű ingatlant. A zrt.1 2008. augusztus 21-én kölcsönt nyújtott a zrt.2-nek az kft.1 üzletrészeinek a megvásárlására, továbbá ezen a napon kölcsönt nyújtott az kft.1-nek is, tagi hitel tartozásának refinanszírozására. Még ezen a napon a zrt.1 óvadéki szerződést kötött a cég2.-sel mint kötelezettel a fenti kölcsönszerződésekből eredő tartozások biztosítására 2.000.000 euró összegben (a továbbiakban: óvadéki szerződés). A cég2. 2008. december 2-án a cég1 (a továbbiakban: cég1) elnevezésű társaságra engedményezte az óvadéki szerződés alapján nyújtott egyösszegű óvadék visszakövetelésére irányuló, valamint - annak esetleges felhasználása folytán - az óvadék helyébe lépő megtérítési igényét. Az kft.1 a cég2. fizetési késedelmére tekintettel 2010. november 18-án felmondta a bérleti szerződést. A zrt.2 és az kft.1 2010. december 31-ével beolvadt a felperesbe, ennek eredményeként a kölcsönszerződésekben a felperes az adósok, a bérleti szerződés tekintetében pedig a bérbeadó pozíciójába került. 2011. március 18-án a zrt.3. (amely a zrt.1 jogutódja) felmondta a kölcsönszerződéseket és az óvadékból kielégítést keresett.

[4] 2011. december 27-én a cég1 megalapította a kft.5.-t (a továbbiakban: kft.5) és 2011. december 29-én a kft.5-ra engedményezte a cég2.-től megszerzett követelését, a felek erről tájékoztatták a zrt.3.-t. Ugyanezen a napon a kft.5 a II. rendű alperes jogi képviselőkénti közreműködésével keresetet indított a zrt.3.-vel szemben 2.000.000 euró óvadék és járulékai megfizetése iránt.

[5] A Fővárosi Törvényszék a felperes kérelmére, a 2012. május 7-én jogerőre emelkedett végzésével elrendelte a cég2. felszámolását, felszámolóként az I. rendű alperes (felszámolóbiztos: felszámolóbiztos1) lett kijelölve. A felperesnek a cég2. felszámolási eljárásában bejelentett, 25.749.243 CHF és 1.204.649.004 HUF hitelezői igényét a felszámoló

vitatta és elbírálás végett beterjesztette a bíróságra, a vitatott hitelezői igény bíróság általi elbírálása iránt indult eljárás folyamatban van.

[6] A kft.5 2013. július 8-án választottbíróági eljárást kezdeményezett a jelen per felperesével és a zrt.3.-vel szemben az óvadék visszakövetelése, illetve a felhasználására tekintettel annak helyébe lépett megtérítési igény érvényesítése iránt, a keresetet a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő Választottbíróóság 2014. október 8-án elutasította, a ügyszám2 számú ítéletében egyebek között megállapította, hogy az óvadékkal kapcsolatos igények érvényesítésére a kft.5-nak áll fenn alanyi joga, azaz a követelés nem a cég2.-t illeti meg, továbbá, hogy a jelen per felperesével szemben előterjesztett, az óvadék felhasználásából eredő megtérítési igény alaptalan, mivel a jelen per felperesének a bérleti szerződésből eredően a kft.5 jogelődjével (cég2.) szemben a megtérítési igényt meghaladó ellenkövetelése van, ezért a kft.5 igénye beszámítás folytán megszűnt.

[7] A kft.5 pert indított a választottbíróági ítélet érvénytelenítése iránt, amelyet a bíróság elutasított (Gfv.VII.30.158/2015/5.), majd végrehajtási eljárásokat is kezdeményezett az óvadéki szerződés alapján, amely eljárásokban a II. rendű alperes látta el a képviselőt, a Fővárosi Törvényszék a 2015-ben született határozataival (52.Pkf.636.166/2025/5., 52.Pkf.636.167/2015/4.) a kft.5 jogutódlás megállapítása iránti kérelmeit elutasította, rögzítve azt is a választottbíróági ítéletre utalva, hogy ítélt dolognak minősül, miszerint a jelen per felperesének az óvadék összegét lényegesen meghaladó követelése áll fenn a végrehajtást kérő jogelődjével szemben, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 259. § (1) bekezdése és 271/A. § szerinti, óvadékból való megtérítési igény alaptalan, ezért a végrehajtás elrendelésének és a jogutódlás megállapításának nem lehet helye.

[8] A felperes 2017. április 5-én tértivevényes levélben felhívta az I. rendű alperes figyelmét arra, hogy a választottbíróági ítéletre és a kft.5 által kezdeményezett végrehajtási eljárásokban született határozatokra figyelemmel tartózkodjon az óvadékkal kapcsolatban bármilyen eljárás felperessel szembeni megindításától. A levélben külön kitért arra is, hogy a kft.5 jogi képviselője az általa kezdeményezett végrehajtási eljárásokban a II. rendű alperes volt, aki a cég2. állandó jogi képviselője is a felszámoló I. rendű alperes megbízásából.

[9] 2017. december 22-én a II. rendű alperes a cég2. képviselőjében ügyszám3 és ügyszám4. ügyszámokon jogutódlás megállapítása és végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelmeket nyújtott be az óvadékkal kapcsolatos követelés érvényesítése érdekében. Az I. rendű alperes (helyesen: a cég2.) jogi képviselőt az I. rendű alperes megbízásából a II. rendű alperes látta el. A kérelem alapján 2018. szeptember 3-án elrendelték a felperessel szemben a végrehajtást (ügyszám5., ügyszám6.), amelynek nyomán a végrehajtói iroda1 2018. szeptember 18-án, hatósági átutalási megbízások útján a teljes követelést, összesen 956.976.570 forintot szedett be a felperes pénzforgalmi számláiról.

[10] A felperes 2018. szeptember 19-én a végrehajtás megszüntetése, valamint negatív megállapítás iránt indított pereket a cég2.-sel szemben a Fővárosi Törvényszék és a Budapesti II. és III. kerületi bíróságok előtt, a perekben az alperes cég2. képviselőt szintén a II. rendű alperes látta el, az eljárások során az I. rendű alperes azt állította, hogy az óvadékkal kapcsolatos követelés nem szűnt meg, az őt (helyesen: a cég2.-t) illeti meg. A Fővárosi Törvényszék ítéletével (19.G.41.399/2018/36-II.) a negatív megállapítási keresetnek helyt

adva megállapította, hogy az engedményezés folytán nem a cég2. a követelés jogosultja. A cég2. fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyta (12.Gf.40.653/2019/10.), a cég2. felülvizsgálati kérelme alapján a Kúria a Gfv.VII.30.226/2020/12. számú határozatával a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú ítéletet megváltoztatva a keresetet elutasította, a határozatában azonban rögzítette, hogy az óvadékkal kapcsolatos követeléseknek nem a cég2. a jogosultja, továbbá, hogy a végrehajtási eljárásokkal érintett követelés megszűnt. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (7.G.III.21.260/2020/15.) a végrehajtás megszüntetése iránti perben született határozatában rögzítette, hogy a cég2. által megindított végrehajtási eljárások alaptalanok, de a végrehajtás megszüntetésére a polgári perrendtartásról szóló 2016. CXXX. törvény (Pp.) hatályba lépésére és a végrehajtás megszüntetése iránti perek újraszabályozására tekintettel nincs lehetőség. A Fővárosi Törvényszék a fenti határozatot azonos indokok alapján helybenhagyta.

[11] A felperes 2021. szeptember 8-án a Kúria Gfv.VII.30.226/2020/12. számú határozatában szereplő iránymutatások alapján újabb végrehajtás megszüntetése iránti pert indított a cég2.-sel szemben, a Fővárosi Törvényszék a 47.Pf.635.390/2022/14. számú határozatával megszüntette a végrehajtói iroda1 előtt folyamatban volt végrehajtási eljárásokat, a végrehajtó iroda 2023. március 21-én visszautalta a felperesnek a 2018. szeptember 18-án beszedett összeget. A cég2. felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria a Pf.II.20.363/2023/8. számú határozatával a Fővárosi Törvényszék 47.Pf.635.390/2022/14. számú határozatát hatályában fenntartotta.

[12] A felperes 2024. május 7-én előterjesztett, utóbb megváltoztatott (felemelt) keresetében kártérítés címén kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket 155.734.855 forint tőke, valamint e tőkeösszeg után 2023. március 22. napjától a kifizetés napjáig számított, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére. A keresete jogalapjaként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 34. § (2) bekezdésére, a 48. § (1) bekezdésére, valamint az 54. § (1) bekezdésére, továbbá a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére, a 273. § (3) bekezdésére, az 518-520. §-aira, valamint az 542. § (1) bekezdésére és az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (Üttv.) 39. § (4) bekezdésére hivatkozott.

[13] Jogi érvelésében a Ptk. 1:4. § (1) bekezdésében foglalt általános jogelvre utalva előadta, hogy a felszámoló esetében a speciális rendelkezést tartalmazó Cstv. 54. § (1) bekezdése alapján az elvárhatósági mérce magasabb, a jogirodalom szerint a magasabb szintű kárfelelősség nem csak az adós felé, hanem a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint, harmadik személyekkel szemben, így az adós hitelezőivel szemben is fennáll. Utalt a Cstv. preambulumára, valamint arra, hogy a felszámolónak a hitelezőkkel szembeni felelősségét saját kötelezettségszegése, valamint a felszámolói jogkörön túlterjeszkedő eljárása egyaránt megalapozhatja. E körben hivatkozott a Kúria Gfv.30.195/2020/3. számú határozatára, valamint a Cstv. 34. § (2) és a 48. § (1) bekezdésére utalva a Kúria Gfv.30.135/2022/7. számú döntésére, kiemelve, hogy a felszámolót az adós követeléseinek behajtása során széleskörű mérlegelési jog illeti meg, e joga azonban nem abszolút, a felszámolónak nincs immunitása a követelésbehajtás során okozott károkkal szemben.

[14] Állítása szerint okiratokkal bizonyított tény, hogy az I. rendű alperes a végrehajtási eljárások kezdeményezésekor tudott arról, hogy a behajtani kért követelésnek nem az általa képviselt adós a jogosultja, illetve, hogy a követelés megszűnt, ezzel pedig

megsértette a Cstv. 48. § (1) bekezdésében foglaltakat, így a súlyosan jogellenes eljárásával okozott kárért kártérítési felelősséggel tartozik. Szerinte az eljárás jogellenességét súlyosbítja, hogy az nem a cég2. hitelezője, azaz a felperes érdekét szolgálta, a felszámoló I. rendű alperes eljárása így a Cstv. 34. § (2) bekezdésébe is ütközik.

[15] A kárról előadta, hogy a végrehajtó által beszedett összeget az alpereseknek felróható okból nem tudta használni és hasznosítani, ezen összeg után minimálisan a rendelkezési joga hiányára eső időszakra számítottan a jegybanki alapkamattal egyenlő mértékű kára (elmaradt vagyoni előny) keletkezett. A Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére és a 6:522. § (2) bekezdésére utalva kiemelte, hogy az adott időszakban, amely 1646 nap, közel egymilliárd forintot volt kénytelen nélkülözni az alaptalanul megindított végrehajtási eljárások folytán, amely időszakra a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti kamat illeti meg kárátalányként. E körben az EBH2000. 328. számú eseti döntésben, valamint az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) zrt.4 kontra Magyarország ügyben kifejtettekre hivatkozott.

[16] A kereset felemelésének indokaként előadta: A Ptk. a kárigény érvényesíthetőségét nem korlátozza, a felperes számláiról inkasszált összegek után járó kamat elmaradt haszonként önállóan is érvényesíthető. A kamatfolyosó alját ebben az esetben a jegybanki alapkamathoz hasonlóan a Magyar Nemzeti Bank (a továbbiakban: MNB) jelöli ki azzal, hogy az egynapos lejáratú (O/N, vagyis úgynevezett overnight) jegybanki betét kamata jegybanki alapkamat 1%-kal csökkentett értéke, ez a kamatláb a Budapesti Bankközi Forint Hitelkamatláb (a továbbiakban: BUBOR), amely a bankok egy éves vagy annál rövidebb, egymás közötti hitelügyleteinek átlagos kamatát mutatja. Az O/N BUBOR kamatláb alkalmazása mellett a felperes kára a fenti összeg, amelynek összegszerűséget a 22. sorszámú beadványhoz F/32. számon csatolt mellékletben munkálta ki.

[17] Az okozati összefüggésről előadta, hogy az alperesek magatartása adekvát jogi kapcsolatban áll a kárral, hiszen az alaptalanul megindított végrehajtási eljárások hiányában nem keletkezett volna a felperes vagyonában kárként az elmaradt vagyoni előny. Az alperesek jobb tudomásuk ellenére indították meg a végrehajtási eljárásokat, a felperesnek kifejezetten kárt kívántak okozni. A számos bírósági határozat és a jobb tudomása ellenére az I. rendű alperes úgy döntött, megbízást és utasítást ad a II. rendű alperesnek, hogy a cég2. által kezdeményezett végrehajtási eljárások során képviselje a társaságot olyan igény érvényesítésében, amelyről tudta, hogy nem az általa képviselt társaságot illeti meg, a II. rendű alperes ugyanezen tények ellenére úgy döntött, hogy elfogadja a megbízást és az eljárásokban közreműködik.

[18] Az alperesek egyetemleges felelősségéről előadta, a megbízó és a megbízott jogviszonyát, annak terjedelmét és az elvégezhető jogi szolgáltatás határait a megbízási szerződés és az irányadó jogszabályok határozzák meg. Utalt az Üttv. 28. § (1) és (3) bekezdéseire, valamint a 39. § (4) bekezdésére. Hangsúlyozta, hogy az utasítás teljesítésének megtagadására irányuló kötelezettséget tartalmaz az Üttv. mögöttes jogszabályi háttérét adó Ptk. is a 6:203. § (3) bekezdésében, valamint, hogy a károkozó magatartás vonatkozásában okiratokkal bizonyított tény, hogy a II. rendű alperes rendelkezésére álltak a cég2. jogosultságának hiányára és a követelés megszűntére vonatkozó választottbíróági és egyéb bíróági határozatok, mindezek ellenére nem tagadta meg a megbízást és a végrehajtásban való közreműködést, sőt, a felperes által kezdeményezett bíróági eljárások elhúzódásában és

ellehetetlenítésében is közreműködött. E körben kiemelte, hogy a védekezéshez fűződő jog, illetve a jogorvoslati jog nem abszolút jog, a jóhiszemű és a tisztességes joggyakorlás követelménye korlátot képez, amelyet az Üttv. és a Ptk. állít fel a már hivatkozott rendelkezéseiben. Felhívta a BH2000. 198. számú döntést. Aláhúzta: a II. rendű alperes professzionális személykénti felelőssége magasabb szintű, a II. rendű alperes a kár elhárítását, csökkentését meg sem kísérelte. Szerinte az alperesek döntése mögött a velük összejátszó személyek anyagi megfontolásai húzódtak meg. Részletesen előadta, hogy az alperesek milyen tulajdonosi és képviselői struktúra mellett kíséreltek meg további végrehajtást kezdeményezni a felperessel szemben.

[19] Az I. rendű alperes önálló, az adóstól elkülönülő kárfelelősségéről kifejtette, a felszámoló törvényi kötelezettségeihez kapcsolódó jogcselekmények nem bonthatók szét a felszámolás alatt álló gazdasági társaság képviseletével kapcsolatos jogcselekményekre, valamint a felszámolás alatt álló gazdasági társaság jogutód nélküli megszüntetéséhez szükséges egyéb „önálló” cselekményekre. A felszámolónak a Cstv., illetve mögöttes szabályként a rPtk. szerinti – az adós felszámolása során végzett tevékenységéért való – felelőssége sem válik ketté attól függően, hogy képviseleti, vagy egyéb feladatokat végez. A tárgybeli téves alperesi hivatkozás mentesítené a felszámolót a kárfelelősség alól, hiszen az általa okozott károkért a deklaráltan fizetéseképtelen adós lenne köteles helytállni. Véleménye szerint az I. rendű alperes ezirányú védekezése ellentmond a régi és az új Ptk. alapvető kártérítési szabályainak, a bírói gyakorlat az alperesek ellenkérelmeiben hivatkozott döntésekkel érintett időszakban sem volt egységes, ugyanakkor a Kúria a BH2002. 54. számú döntésben már elvi élel mutatott rá arra, hogy a felszámoló felszámolással kapcsolatos intézkedéseivel okozott károkért való felelősségére a rPtk. általános kárfelelősségi szabályai az irányadók, a képviselői minőségben okozott kárigény közvetlenül a felszámolóval szemben érvényesíthető. A „felszámolási vagyonnal összefüggésben” fordulat értelmezéséről előadta: a jogalkotói cél kapcsán a jogirodalom egységes abban, hogy a Cstv. 54. § (1) bekezdése antagonisztikus ellentétben áll a magyar kártérítési jog alapvető szabályaival, különösen a teljes kártérítés elvével, az alperesek által felelősségkorlátozásként értelmezett rendelkezés védi ugyan a felszámolót, de nem a hitelezőkkel, hanem a felszámolás alatt álló gazdasági társaság korábbi ügyvezetésével szemben. Szerinte a Cstv. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely a felszámolóval szembeni kárigény érvényesítését arra az esetre korlátozza, ha az adós vagyonában is értékcsökkenés áll be.

[20] Szerinte tévesen hivatkozik a II. rendű alperes a károkozó magatartás hiányaként arra, hogy 2023 februárjáig bizonytalanság mutatkozott abban a kérdésben, hogy a cég2. érvényesíthet-e követelést a felperessel szemben, a bizonytalanság ugyanis abban állt, hogy az újraszabályozott eljárásjogi környezetben melyik adekvát jogvédelmi eszköz áll a felperes rendelkezésére a nyilvánvalóan alaptalan végrehajtás megszüntetésére. A kárösszegezésének II. rendű alperes általi vitatásáról előadta, a Kúria ítélezési gyakorlata a legkisebb kockázat nélküli befektetés mértékét a mindenkorin jegybanki alapkamattal azonosítja, a II. rendű alperes azonban egyáltalán nem fejtette ki, hogy ez a kamatmérték miért tekinthető eltúlzottnak. Az általános jellegű vitatás a felperes érvelésének a cáfolatára nem alkalmas, ezért álláspontja szerint a kárösszegezés az eljárás jelen szakaszában nem vitatott az alperesek által.

[21] Az okozati összefüggésre vonatkozóan tényként állította, hogy a kockázatmentesen kalkulálható vagyoni előnye az alperesek jogellenes eljárása miatt maradt el.

[22] Az alperesek elévülési kifogását megalapozatlannak tartotta, szerinte fogalmilag kizárt, hogy a végrehajtási eljárásban a keresetben megjelölt mértékben beszedett összeg hozamai, amelyek 2018-2023-ra nézve évenként keletkeztek volna meg, 2017. december 22-én esedékessé váltak volna, szerinte ezen a tényen nem változtatnak a kártérítés szabályai, figyelemmel a Ptk. 6:532. §-ára. A kár és a kárigény 2023. március 21-én realizálódott, az inkasszált összeg hozamainak érvényesíthetőségét a Kúria 2023-ban megszületett ítélete teremtette meg, amelyben a bíróság véglegesen deklarálta, hogy a végrehajtási eljárásokat jogellenesen indították meg. Érvelése szerint az inkasszált összegek feletti rendelkezési jog visszaszerzésével a felperes kárkövetelése csupán az igény állapotába került, érvényesíthetősége azonban bizonytalan volt, ezért az elévülés a felülvizsgálati eljárás befejezéséig nyugodott [Ptk. 6:24.§ (1) bekezdése]. Szerinte az elévülés nyugvását igazolja a Kúria Pfv.20.628/2023/2. számon közzétett precedensértékű határozata is.

[23] A megbízott egyetemleges felelőssége kapcsán utalt a rPtk. 275. § (1) bekezdésére és az Üttv. 41. § (4) bekezdésére, kiemelve, hogy a követelés megszűnéséről az ügyvéd köteles az ügyfelet tájékoztatni és az eljárásban való közreműködést az Üttv. 39. § (4) bekezdése alapján megtagadni, ellenkező esetben megszegi a jogszabályi előírást és a Ptk. 6:273. § (3) bekezdésében foglalt eljárás tilalmi kötelezettségét is. Mivel a II. rendű alperes a tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, a megbízójával egyetemlegesen felel.

[24] A bizonyítási eljárás eredménye alapján levonható jogi következtetésként hangsúlyozta, tanúvallomások igazolják, hogy az I. rendű alperes a megbízott kiválasztása során tisztában volt azzal, hogy a II. rendű alperes a cég2. legnagyobb, egyszersmind a társhitelezőknél előnyösebben rangsorolt hitelezőinek jogi képviselőjét látta el évekig. felszámolóbiztos1 és tanú1 tanúvallomásai, valamint a II. rendű alperes személyes meghallgatásának összevetése alapján tényként nyert megállapítást, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperes jogi tanácsára támaszkodva indította meg a végrehajtási eljárásokat, az egyes jogorvoslati eljárások igénybevétele mellett megelőzően pedig külön is konzultáltak az eljárások folytatásáról.

[25] Az I. rendű alperes a kereset elutasítását és a felperesnek az ellenkérelemhez A/2. számon csatolt megbízási szerződésben rögzített perköltség szerinti marasztalását kérte.

[26] Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 27/A. § (12) bekezdésének második mondata szerint a felszámoló az adós gazdálkodó szervezet képviselőjében jár el, a kereset alapjául szolgáló végrehajtási eljárásokat nem az I. rendű alperes, hanem a cég2. indította meg, az alperes csupán képviselője volt a cég2.-nek, így a felperes által károkozónak tekintett magatartásokat is a képviselt fél (cég2.) tanúsította, erre utal a Ptk. 6:11. § (1) bekezdésének második mondata. Hivatkozott többek között a BH+2008.7.323. számon közzétett határozatra, amelynek értelmében a felszámoló törvényes képviselőkénti eljárásával harmadik személynek okozott kárigény az adóssal szemben hitelezői igénybejelentés útján érvényesíthető. Álláspontja szerint a Cstv. 54. § a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.375/2006/5. számú határozatára figyelemmel sem alkalmazható az adott ügyben és ezt támasztja alá a BH2013. 313. számon közzétett döntés is, a felperes ugyanis nem veszi figyelembe a törvényi rendelkezés harmadik mondatát. A Cstv. Nagykomentár viszont kiemeli, hogy az adott szakasz a felszámoló

kártérítési felelősségének korlátait a felszámolás kezdő időpontjában, illetve a felszámolás során szerzett vagyonra vonatkozóan állapítja meg.

[27] Szerinte a felperes állításával ellentétben nem volt egyértelműen eldönthető, hogy a végrehajtások megindítása nem végződik-e a cég2. felszámolási vagyonának gyarapításával, a végrehajtások eredményes, érdemi befejezésével, 2023 februárjáig ugyanis a Kúria, a Fővárosi Törvényszék és a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság a felperes által megindított valamennyi eljárásban elutasította a felperes végrehajtás megszüntetésére irányuló kérelmeit. A felperes által hivatkozott, a Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.039/2021/6. számú döntésében a felszámoló „nyilvánvalóan alaptalan” perlése kapcsán a bíróság a [44] bekezdésben kiemelte, hogy a felszámolónak az adós képviselőjében vitatható kérdésekre alapított perindítása nem lehet „nyilvánvalóan alaptalan”, eszerint a bíróság csak abban a körben tekinti a nyilvánvalóan alaptalan perindítást a Cstv. 54. § (1) bekezdése szempontjából releváns „károkozó magatartásnak”, ha annak eredményeként a felszámolási vagyonból a hitelezők bejelentett hitelezői igényének a kielégíthetősége csökken, tehát az (a magatartás) a felszámolási vagyonnal áll összefüggésben.

[28] Álláspontja szerint a felperes követelése a létezése esetén elévült volna, a Kúria a Gfv.30.195/2020/3. számú precedensértékű határozatában rögzítette, hogy a felszámolóval szembeni kártérítési követelésének (a hitelező károsodása) elévülése a felszámoló jogellenes magatartásának időpontjától kezdődik, márpedig a felperes állítása szerint a felszámoló jogellenes magatartása a 2017. december 22-ei jogutódlás megállapítása és végrehajtási záradék kibocsátása iránti kérelme, így a követelés 2022. december 22-én elévült. A felperesnek az elévülés nyugvására vonatkozó érvelése kapcsán kiemelte: ez is azt támasztja alá, hogy nem volt egyértelműen eldönthető a végrehajtási eljárások kimenetele.

[29] Rámutatott arra is, hogy a II. rendű alperes megbízási szerződése nem az I. rendű alperessel, hanem az adóssal (cég2.) állt fenn, a kár összegére nézve pedig arra mutatott rá, hogy a felperes semmilyen tényállítást nem tett arra nézve, mi lett volna a végrehajtásokban behajtott ügyérték sorsa a kényszerselekmények hiányában. A kárösszezszerúségét a mérték tekintetében is vitatta, szerinte erről a felperes nem csatolt bizonyítékot és konkrét tényállítást sem tett.

[30] A II. rendű alperes ellenkérelmében szintén a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte az ellenkérelemhez A/3. számon csatolt díjmegállapodás szerint.

[31] Kiemelte, hogy a felperes által a cég2.-sel szemben indított perekben megtett perbeli nyilatkozatai és kérelmei alapján, az új Pp. 64. § (1) bekezdése és a rPtk. 219. § (2) bekezdése, valamint a Ptk. 6:11. § (1) bekezdése alapján a cég2. 2007 Kft. „f.a.” vált jogosulttá, illetve kötelezetté.

[32] Szerinte a kereset téves jogi koncepción alapul, a Cstv. 54. § (1) bekezdése nem alkalmazható a felperes által sérelmezett „károkozó magatartás” kapcsán, ez ugyanis az adós Cstv. 4. § (1) bekezdése szerinti felszámolási vagyonával összefüggő károk megtérítése körében tételezi a felszámoló deliktuális felelősségét, a végrehajtások ügyértéke azonban soha

nem vált a cég2. felszámolási vagyonának részévé. A „felszámolási vagyonnal összefüggésben” törvényi fordulatot a Kúria Gfv.VII.30.214/2020/6. számú ítélete [42] bekezdésével összhangban úgy kell helyesen értelmezni, hogy a felszámoló Cstv. 54. § (1) bekezdése szerinti kárfelelőssége akkor hivatkozható, ha a hitelezők megtérülése a felszámoló felróható, a gondossági kötelezettséget megsértő magatartása miatt csökken vagy hiúsul meg. A perbeli esetben legfeljebb a kontraktuális felelősség merülhet fel, mivel a végrehajtásokat az adós a kölcsönszerződések alapján, törvényi engedménnyel megszerzett kölcsönkövetelés érvényesítése iránt indította meg, amelyért a rPtk. 318. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 339. § (1) bekezdése, illetve a 315. § alapján csak az adós felelhet, az alperesek az adós közreműködőiként nem.

[33] Az alperesek egyetemleges felelősségét érintően hangsúlyozta, hogy az fogalmilag kizárt, mivel a végrehajtásokban és kapcsolódó eljárásokban a perben nem álló adós – és nem az I. rendű alperes – jogi képviselőjeként járt el.

[34] Hiányolta a károkozó magatartás megjelölését, szerinte a felperes által megjelölt magatartások legfeljebb a cég2. szerződésszegő, az óvadéki és a kölcsönszerződésekbe ütköző magatartásai lehetnének, arra pedig a felperes is utalt, hogy a cég2. az Alaptörvény 28. cikk (1) bekezdése szerinti bírósághoz fordulás jogát gyakorolta a végrehajtások megindításakor, amelyek szerinte nem voltak kirívóan észszerűtlen lépések a cég2. részéről. Vitatta a kár bekövetkeztét is, figyelemmel arra, hogy a végrehajtások ügyértéke jogszerű, a felperes által kifogással nem támadott végrehajtási cselekmény során került a végrehajtó hatalmába, ott mindvégig rendelkezésre állt, így nem következett be a Ptk. 6:48. §-át alkalmazhatóvá tevő késedelem. Vitatta az okozati összefüggés fennállását is, szerinte a pénzösszeg további rendelkezésre állása önmagában nem feltételezi, hogy azután a felperes a Ptk. 6:48. §-a szerinti kamatmértéknek megfelelő hozamot ténylegesen elérhette volna, így nem teljesül a Ptk. 6:521. § szerinti előreláthatósági feltétel sem az alperesekre nézve.

[35] A kár összepszerűségét is megalapozatlannak találta, szerinte a felperes az önkényes módon meghatározott „kárösszeg” alátámasztására még értékelhető tényelőadást sem tett. Csatlakozott az I. rendű alperes elévülési kifogásához, e körben a PK 52. számú állásfoglalásra hivatkozott, amelyre figyelemmel az elévülés a rPtk. 326. § (1) bekezdése alapján 2018. szeptember 19-én kezdődött meg és elévülést megszakító körülmények hiányában 2023. szeptember 19-én bekövetkezett a rPtk. 324. § (1) bekezdése alapján a teljes követelésre. Amennyiben pedig ez az érvelése hibás, a felperes 2024. május 9-én benyújtott keresetere figyelemmel a járadék jellegű követelés 2019. május 9. előtt esedékessé vált része még ebben az esetben is elévült. Vitatta, hogy az elévülés nyugodott volna, szerinte a felperest semmi sem akadályozta a követelés bírósági úton történő érvényesítésében attól az időponttól kezdődően, hogy a végrehajtások ügyértéke kikerült a rendelkezése alól.

[36] Véleménye szerint a felperes által csatolt közokiratok nem tartalmaznak olyan megállapítást, amely szerint a cég2.-t ne illette volna meg a végrehajtásban érvényesített követelés, e körben a választottbíróági eljárásban megtett felperesi nyilatkozatra utalt.

[37] Álláspontja szerint a kereset a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése [illetve a rPtk. 318. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 340. § (1) bekezdése] alapján sem alapos, mivel a felperes saját előadása szerint is felróható módon nem tett eleget a kármegelőzési,

kárenyhítési, kárelhárítási kötelezettségének, a per alapját képező végrehajtásokban eredményesek voltak az inkasszók, ebből következően a számlavezető bank, dr. képviselő és így a felperes is megalapozottnak találta azokat.

[38] Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozatlannak találta.

[39] Elsődlegesen ismertette a kereset jogalapjaként hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket, majd leszögezte, hogy elsőként a Cstv. 54. § (1) bekezdésének perbeli, alapvetően okiratokkal megállapított tényállásra vonatkoztathatósága kérdésében foglalt állást. Úgy ítélte meg, hogy az alperesek helytállóan érveltek azzal, hogy e rendelkezés a perbeli esetben nem alkalmazható. Érvelése szerint ennek megítélésében annak van alapvető jelentősége, hogy a Cstv. 54. § (1) bekezdése maga jelöli ki alkalmazhatóságának korlátját azzal a rendelkezéssel, hogy a felszámoló felelőssége a felszámolás során követett eljárásért, az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő, illetve a felszámolás alatt szerzett vagyonával összefüggésben áll fenn, ez utóbbit a Cstv. 4. § (1) bekezdése határozza meg, a Cstv. 54. § (1) bekezdésében szereplő feltételek pedig konjunktívak. Tényként állapította meg, hogy a felperes pénzforgalmi számláiról beszédett pénzösszeg nem volt a cég2. vagyona, így nem teljesül a fenti kettő feltétel, ezért a felperes e jogszabályi előírás alapján nem tud eredményes kártérítési igényt támasztani az alperesekkel szemben.

[40] E körben kitért arra is, hogy a felperes által hivatkozott kúriai határozatokban foglaltak a perbeli jogvitától alapvetően eltérnek. A Gfv.VII.30.195/2020/3. számú ítélet indokolásából kitűnik, hogy nem képezte a felek közötti vita tárgyát az a kérdés, hogy a felperes által állított kár miatt érvényesített igény az adós vagyonával áll-e összefüggésben, a Gfv.III.30.135/2022/7. számú határozat indokolásának [10] pontja értelmében a kereset azon alapult, hogy az alperes mint az adós felszámolója a felszámolási eljárásban az adós hitelezői igényének nyilvántartásba vétele során nem a tőle elvárható gondossággal járt el.

[41] leszögezte, hogy a Cstv. 54. § (1) bekezdés perbeli esetben való alkalmazhatóságának hiánya önmagában a kereset elutasítását eredményezi, ettől függetlenül a felek további releváns jogi érveléséről is állást foglalt. E körben többek között kiemelte: a 2023-ban született kúriai döntés is igazolja, hogy nem állapítható meg: az alpereseknek (és az általuk képviselt jogalanyoknak) a felperesi pénzösszeg beszédését eredményező eljárás kezdeményezésekor egyértelműen tisztában kellett lenniük az igényérvényesítés eleve eredménytelen voltával, így az igényérvényesítés tényét (és annak eredményét) nem tekintette az alperesek kárfelelősségét eredményezőnek.

[42] Az alperesek védekezésének integráns része volt egyebek között a passzív perbeli legitimáció hiányát állító, több elemű jogállítás is. E körben – a vonatkozó jogszabályi rendelkezések ismertetését követően – leszögezte: az I. rendű alperes az eljárást kezdeményező cég2. Cstv. 34. § (2) bekezdése szerinti törvényes képviselője volt, erre a minőségére tekintettel a Ptk. 6:11. § (1) bekezdésének értelmében a cég2. által megtett jognyilatkozat ez utóbbi jogalanyé, nem pedig az I. rendű alperesé. Az I. rendű alperesre nézve a Ptk. 6:542. §-a nem is értelmezhető, mivel nem a cég2. megbízottja volt, így vele szemben a felperesnek keresetőségi joga sincs. A II. rendű alperessel szembeni keresetőségi jog pedig azért nem áll fenn, mert a cég2. képviselőjeként járt el a törvényes

képviselő I. rendű alperes meghatalmazása alapján. (Ettől érdemben nem tekinthető másként az A/14. számon csatolt megbízási szerződés, mivel azt a cég2. nevében az I. rendű alperes írta alá.) Ebbéli minőségében a Ptk. 6:11. § (1) bekezdése szerinti képviselő képviseleti joga a (2) bekezdés szerinti meghatalmazáson alapult, a cég2. jognyilatkozatai pedig az (1) bekezdés alapján a társaságot és nem a képviselő II. rendű alperest jogosították, kötelezték.

[43] Az alperesek megbízotti egyetemleges felelősségére tett felperesi jogállításokat sem találta megalapozottnak, mivel azok lényegében azon alapultak, hogy a II. rendű alperes megszegte a jogszabályi előírásokban rögzített tájékoztatási kötelezettségét az I. rendű alperes irányában. Ezt az érvelést a korábbiakban kifejtettek szerint az utóbb meghozott kúriai döntésre figyelemmel sem találta megalapozottnak.

[44] Rögzítette, hogy a perbeli jogvitára a Ptk. rendelkezései alkalmazandók, figyelemmel az állított kár bekövetkeztének időpontjára.

[45] Megalapozottnak találta a II. rendű alperesnek azt az állítását, hogy a felperes nem tett eleget a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése szerinti kármegelőzési, kárenyhítési, kárelhárítási kötelezettségének, e körben dr. képviselő2 felperesi törvényes képviselő perben tett nyilatkozatára hivatkozott {az inkasszó megtagadására a számlavezető pénzügyi intézmény részéről azért nem került sor, mert a végrehajtást nem függesztették fel [26.sorszámú jkv. 6. o. (5) bek.]}, valamint, hogy arra vonatkozó adat nem merült fel, hogy a felperes a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 48-49. §-ai szerint kérte volna a végrehajtás felfüggesztését. Ezt úgy értékelte, hogy a felperes neki felróhatóan megszegte a Ptk. 6:525. § (1) bekezdésében előírt kötelezettségét, emiatt az állított kárát az alperesek nem kötelesek megtéríteni.

[46] Megállapíthatónak tartotta azt is, hogy a kereseti követelés elévülése egy részében bekövetkezett, mivel álláspontja szerint a felperest semmilyen körülmény nem akadályozta meg a követelése bírósági úton történő érvényesítésében attól az időponttól kezdődően, hogy a végrehajtások ügyértéke kikerült a rendelkezése alól, a Ptk. 6:24. § alapján pedig az elévülés nyugvása érvelése szerint azért nem állapítható meg, mert amennyiben a felperesnek bármilyen kételye volt a saját követelése megalapozottságát, jogszerűségét érintően, akkor a követendő eljárás nem a perindítás későbbi időpontra halasztása lett volna, hanem a megindított per során e vonatkozásban rendelkezésre álló eljárásjogi eszköz (például az eljárás felfüggesztésének indítványozása) igénybevétele.

[47] A felperes által felhívott Pfv.V.20.628/2023/2. számú határozatban szereplő megállapításokból álláspontja szerint nem következik, hogy a felperes igényérvényesítésének kezdeményezését, a perindítás akárcsak korlátozott lett volna a kúriai határozat meghozatalát és felperes általi megismerését megelőző – nyilatkozatai alapján saját magára vonatkoztatva bizonytalan, az alperesek tekintetében egyértelmű – időintervallum, így megállapította, hogy a keresetlevél 2024. május 7-ei benyújtására tekintettel a felperes követelésének 2019. május 7. előtt keletkezett része elévült.

[48] A kár összegére nézve tévesnek találta a felperesnek azt az állítását, hogy az összecszerűség nem volt vitatott az alperesek részéről. Álláspontja szerint az I. rendű alperes helytállóan észrevételezte, hogy a felperes nem tett tényállítást arra nézve, mi lett volna a

végrehajtásokban behajtott ügyérték sorsa a kényszercselekmények hiányában. Egyetértett azzal a II. rendű alperesi érveléssel, hogy a felperes arra sem tett előadást, állt-e be bármilyen késedelmese harmadik személy felé a pénzösszeg elvonása miatt. Ugyancsak megalapozottnak találta a II. rendű alperes Ptk. 6:521. §-ára tett hivatkozását, kiemelve, hogy az alpereseknek még kárfelelősségük fennállása esetén sem kellett előre látnia, hogy a felperes a végrehajtások tárgyát képező pénzösszeget az általa megjelölt mértékű kamattal kívánta volna lekötötni, e vonatkozásban a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő és bizonyítást sem ajánlott fel.

[49] A perköltség kapcsán rögzítette: az alperesek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján, az ellenkérelmekhez csatolt ügyvédi megbízási szerződés alapján kérték jogi képviseleti munkadíjuk megállapítását, mindkét megbízási szerződés 10.000.000 forint + áfa összegű munkadíjat határozott meg, a bíróság egyik alperes esetében nem látta indokoltnak a 3. § (6) bekezdésének alkalmazását, a perköltségeket a megbízási szerződések szerinti összegben határozta meg.

[50] Az elsőfokú ítéletet a felperes támadta fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, az alperesek kereset szerinti marasztalását és perköltsége megfizetésére kötelezését kérte. Másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, perköltségigényét megjelölve. Harmadlagosan az alperesek javára megítélt perköltségnek a felére történő leszállítását kérte.

[51] A fellebbezés első részében, 36 pontban összegezve a jogvita szempontjából lényegesnek talált tényeket foglalta össze.

[52] Továbbra is állította, hogy az alperesek a felszámolás alatt álló gazdasági társaság törvényes és jogi képviselőjeként több forrásból tudtak arról, hogy a végrehajtani kért követelés nem illeti meg az általuk képviselt gazdasági társaságot (a végrehajtást kérőt), az nem is létezik, az I. rendű alperes mint felszámoló Cstv.-ben biztosított jogával súlyosan visszaélve okoztak kárt az alperesek közel egymilliárd forint beszédésével a felperesnek.

[53] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen és a Ptk. 6:518. § és a 6:519. § rendelkezéseibe ütköző módon állapította meg, hogy az alperesek a Kúria 2023-ban született határozatáig nem tudták bizonyossággal megállapítani, hogy a végrehajtási eljárásban behajtani kért követelés nem az általuk képviselt céget (cég2.) illeti meg. A felszámoló ugyanis maga nyilatkozott úgy, hogy tudott a követelés kft.5-ra engedményezéséről, erről a II. rendű alperes is tudott a választottbíróság előtt zajlott eljárásból, ezeket az információkat ő hozta az I. rendű alperes tudomására. A II. rendű alperes a cég2. jogi képviselőjeként a felperes által a végrehajtási eljárások megszüntetése érdekében indított bírósági eljárásokból nyilvánvalóan tudomást szerzett arról, hogy nem a cég2. a követelés jogosultja, erről nyilván tájékoztatta az I. rendű alperest, aki ennek ellenére meg sem kísérelte a felperes számára kárt okozó folyamat megszakítását. A II. rendű alperes a kft.5 jogi képviselőségét is ellátta az engedményezett követelés érvényesítésére irányuló eljárásokban. Úgy vélte, hogy az adóshoz és a kft.5-hoz kapcsolódó érdekkörrel játszottak össze az alperesek és legjobb tudomásuk ellenére, kifejezetten károkozó célzattal indították

meg a felperessel szembeni eljárást. A fentiekkel kapcsolatos érvelését a fellebbezése 53-60. pontjaiban foglalta össze.

[54] Véleménye szerint az elsőfokú bíróságnak a Cstv. 54. §-a kapcsán kialakított jogi álláspontja téves, a felszámoló által harmadik személynek okozott kárért fennálló felelőssége ugyanis független a felszámolási vagyonban esetlegesen bekövetkező értékcsökkenéstől. E körben kifejtett érvelése a következő: a Cstv. 54. § (1) bekezdését a törvény módosításáról szóló 1997. évi XXVII. törvény iktatta be, majd a joggyakorlatban megjelenő bizonytalanságok miatt a 2009. évi LI. törvény újabb módosítást tett indokoltta. A 2009. évi módosítás mögött meghúzódó jogalkotói megfontolás a felszámoló felelősségére vonatkozó szabályok egyértelművé tétele és pontosítása volt, a jelenleg is hatályos szöveg azonban ennek a célnak – legalábbis a jogalkotás szintjén – nem tudott megfelelni. A jogalkotói cél szem elől tévesztését illetően a jogirodalom széles körben fogalmazott meg kritikát, amelyek kivétel nélkül oda konkludálnak, hogy a Cstv. 54. § (1) bekezdése antagonisztikus ellentétben áll a magyar kártérítési jog alapvető szabályaival, így különösen a teljes kártérítés elvével. Kiss Gábor szerint a Cstv. hivatkozott rendelkezése „megtévesztő, a kártérítési felelősség általános szabályából következik, hogy a felszámoló károkozása esetén a teljes kárt köteles megtéríteni, tehát a hivatkozott rendelkezés semmiképpen sem fogható fel valamiféle felelősségkorlátozó rendelkezésnek.”

[55] Hasonlóképpen foglalt állást a Cstv. kommentárját jegyző Juhász László is, aki szerint „a jogszabályi megfogalmazás nem szerencsés, ugyanakkor egyértelmű, hogy a »vagyonnal összefüggésben« kifejezés azt akarja kizárni, hogy ne lehessen a felszámolót olyan károkért felelősségre vonni, amelyeknek az oka a felszámolás előtti időszakra vezethető vissza vagy olyan felszámolói tevékenység miatt, amely nem hozható összefüggésbe a felszámolási vagyonnal kapcsolatos teendőkkel.” Álláspontja szerint, ha a felszámoló nem a tőle elvárható gondossággal jár el és ezzel harmadik személynek kár okoz, kárfelelősség terheli, amely független attól, hogy a felszámolási vagyonban bekövetkezik-e bármilyen értékcsökkenés. (Juhász László: A bírói gyakorlat egyes kérdései a csődjog köréből című könyvéből idézett, amely szerint: „Jól mutatja az általam kifogásolt álláspontnak a tarthatatlanságát, ha egyik hitelezőt azért éri kár, mert a felszámoló a rangsorban őt követő más hitelezőt elégíti ki. Ilyen esetben az adósi vagyon nem károsodik, nem csökken, a károsult viszont csak a felszámolóval szemben tud fellépni, mert az ő felróható magatartása miatt nem jutott a megfelelő sorrendet megsértve kielégítéshez.”).

[56] Álláspontja szerint a Kúria ítélezési gyakorlata töretlen abban a tekintetben, hogy a felszámoló az adós vagyonának értékesítése során úgy köteles eljárni, hogy intézkedéseivel a lehető legmagasabb ár elérését biztosítsa [Pfv.11.20.979/2018/13., BH2015.10.280., ÍH 2016.122], ezért szerinte nyilvánvaló, hogy ha a felszámoló ezen kötelezettségét elmulasztja, úgy a felszámolás kezdő időpontjában meglévő vagyon nem fog csökkenni, ugyanakkor a felszámolóval szemben kárigényként érvényesíthető az az elmaradt haszon, amely a felszámoló eljárásának eredményeképpen nem került be a felszámolási vagyonba, ekként nem tudta a hitelezők között felosztható kielégítési alapot növelni. {„Az alperesnek a tőle mint felszámolótól elvárható gondos eljárás esetében a pályázati felhívásban jeleznie kellett volna az ingatlan kisajátításának lehetőségét is. A pályázati felhívást [...] a lehetséges legmagasabb ár elérése érdekében úgy kell megfogalmaznia, hogy a felhívás a vagyontárgy minden, az értékesítés, az elérhető eladási ár szempontjából lényeges tulajdonságát, jellemzőjét tartalmazza” (EBH 2013.G.5.). A reális eladási ár meghatározása érdekében pedig az alperestől – amint arra a másodfokú bíróság is helyesen mutatott rá –

elvárható lett volna, hogy feltárja a kisajátítás során elérhető kártalanítás mértékét és az ingatlant annak megfelelő vagy ahhoz közelítő áron kellett volna meghirdetnie és értékesítenie. Az alperes azonban nem így járt el, a pályázati felhívásban nem utalt a lehetséges kisajátításra, a felperest a pályázati kiírásról – a 237/2009. (X. 20.) Korm. rendelet 2. § (2) bekezdésébe ütköző módon – nem értesítette, és az ingatlant – a hitelezői érdekeket, a lehető legmagasabb ár elérésére vonatkozó kötelezettségét figyelmen kívül hagyva – a kisajátítási érték töredékéért értékesítette. BH2015.10.280.”}

[57] A fentieket követően kiemelte azt is, hogy a felszámolási eljárás jellegadó sajátosságából fakadóan a hitelező az adós vagyonából részesülhet kielégítésben, ezért természetesen nagy számban fordulnak elő olyan esetek, amikor a hitelező kárigénye egyszersmind az adós vagyonának csökkenésével jár, ugyanakkor álláspontja szerint a Cstv. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely a felszámolóval szembeni kárigény érvényesítését kizárólag arra az esetre korlátozná, ha az adós vagyonában is értékcsökkenés állt be. Rámutatott arra, hogy a károkozás a károkozó és a károsult között keletkeztet kötelmet, következésképpen a károsult kártérítési igényének az érvényesítése nem az „adós testén át” valósítható meg. Másként fogalmazva: az, hogy a felszámolóval szembeni kártérítési igény csak akkor lenne érvényesíthető, ha egyben az adós is károsodott „semmiképpen nem olvasható ki a Cstv.-ből, de a bírói gyakorlatból sem”. Összegezve előadta: a Fővárosi Törvényszék a Cstv. 54. § (1) bekezdését sértő módon szűkítette le a felszámoló felelősségét kizárólag azon esetekre, ahol a felszámoló a felszámolási vagyonnal összefüggésben okoz kárt harmadik személynek. Véleménye szerint a Cstv. ilyen korlátozást nem tartalmaz, ellenkezőleg, mind a jogirodalom, mind a joggyakorlat a felszámoló bármely felszámolói tevékenységével összefüggésben okozott kárért megállapíthatónak tartja a felszámoló felelősségét. Megjegyezte, a felszámolónak a felszámolói tevékenysége során magasabb, professzionális szintű felelősségi mércének kell megfelelnie, ezen magasabb mérce követelményeivel kell vizsgálni, hogy jogszerű-e egy olyan követelésérvényesítési eljárás megindítása, amelynek esetében a felszámoló saját nyilatkozata alapján a felszámolási iratokból, korábbi jogerős határozatokból és a felperes tájékoztatása alapján is tudomással bírt arról, hogy az érvényesíteni kívánt követelés évekkel korábban megszűnt és nem is a felszámolás alatt álló gazdasági társaságot illeti meg. A fentiekhez képest egyebekben megjegyezte azt is, hogy a felszámoló a kárt okozó végrehajtási eljárások megindításával az adós vélt (bár évekkel korábban bírósági ítéletek által deklaráltan megszűnt) követelését kívánta érvényesíteni. Az adós (vélt) követelése a felszámolási vagyon részét képezi (illetve képezné, ha létezett volna), így a kárt okozó végrehajtási eljárások megindítása nem választható el az adós vagyonától sem. Szerinte e tekintetben a Fővárosi Törvényszék megállapítása a felszámolási vagyon és a végrehajtási eljárások közötti kapcsolat hiányáról szintén téves és ellentmondó.

[58] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a keresetösségi jog hiányát is arra hivatkozva, hogy az I. rendű alperes a cég2. törvényes képviselőjeként, a társaság nevében kezdeményezte a végrehajtási eljárást, szerinte ez a jogi érvelés ellentmond a Cstv. 54. § és a Ptk. már hivatkozott rendelkezéseinek, az uralkodó bírósági gyakorlatnak és a jogirodalomnak is. A hivatkozott döntések és jogirodalom ismertetését követően összegezve azt emelte ki, hogy a közel húsz éve kikristályosodott joggyakorlat és a jogirodalom is egységes abban, hogy a felszámoló kárfelelőssége nem bontható ketté a képviselőként vagy „önállóan” megtett intézkedésekkel okozott károkozások szerint, felelőssége független attól, hogy „önállóan” vagy képviselőként járt-e el. Szerinte a bírói gyakorlat egységességét igazolja a Kúria Gfv.30.135/2022/7. számú döntése, amelynek értelmében „a felszámoló az

által képviselt adós követeléseinek a behajtása során tanúsított magatartásáért (mulasztásáért) kártérítési felelősséggel tartozik, ha eljárása nem felelt meg az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság követelményének”. E körben hivatkozott más kúriai határozatra is és a Szegedi Ítéltábla Gf.30.039/2021/6. számú határozatára, amelyből idézett („a felszámoló perindítása is lehet jogellenes magatartás, ha a pert nyilvánvalóan alaptalanul indítja. Következésképpen a perindítás indokoltsága a felróhatóság körében vizsgálható.”) Az EBH2002.672. számon közzétett döntésre és a Szegedi Ítéltábla Gf.30.039/2021/6. számú határozatára hivatkozva kiemelte: a képviselői minőségben okozott kár miatti igény a felszámolóval szemben közvetlenül érvényesíthető és a felszámoló kizárólag annak bizonyításával mentesülhet a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a követelések behajtása során tanúsított magatartása megfelelt a felszámolói tisztséget betöltő személlyel szemben elvárt magasabb elvárhatósági követelményeknek.

[59] A II. rendű alperes felelőssége körében a Ptk. 6:542. § (1) bekezdésére és az Üttv. 28. § (1) bekezdésére utalva a következőket emelte ki: a perbeli esetben tény, hogy az I. rendű alperes által képviselt cég2. mint megbízó és a II. rendű alperes mint megbízott ügyvéd között a cég2. végrehajtási eljárások tekintetében jogi szolgáltatások nyújtására irányuló megbízási szerződés jött létre, áll fenn. A megbízó törvényes képviselője, így a megbízási szerződést a cég2. nevében aláíró és az utasítási jogot gyakorló személy az I. rendű alperes. Az alperesek között létrejött megbízási jogviszony alapján a II. rendű alperes a cég2. jogi képviselőjeként folyamatosan eljár a felperes kárának bekövetkezéséhez vezető végrehajtási eljárások során.

[60] A megbízott egyetemleges felelőssége körében értékelendőnek tartotta, hogy az I. rendű alperes felszámolóbiztosának tanúvallomása szerint az érvényesített követelés jogosultjára vonatkozó jogi tájékoztatást a II. rendű alperestől kapott a felszámolószervezet, amelynek tartalma az volt, hogy „a jogosult a felszámolás alatt álló gazdasági társaság, ezért indítottuk meg az eljárást. [...] A követelés fennálló követelés volt, olyanról, hogy nem létezne, megszűnt volna, nem volt ilyen jellegű tudomásom, illetőleg tájékoztatás, hozzáteszem, hogy a II. rendű alperes volt és jelenleg is ő a jogi képviselő, az ő tanácsára hagyatkoztunk az eljárás folyamán.” Rámutatott arra, hogy a II. rendű alperes rendelkezésére álltak azok a bírósági határozatok, amelyek egyértelműen alátámasztották a cég2. általi igényérvényesítés alaptalanságát. Szerinte a II. rendű alperes biztatása, jogi véleménye, az adott bírósági határozatok hibás értelmezése vezetett a végrehajtási eljárások I. rendű alperes általi megindításához, így a II. rendű alperes károkozó magatartása nélkül a felperes kára nem következett volna be. Továbbá a II. rendű alperes a cég2. végrehajtási eljárások lefolytatásában való közreműködést a rendelkezésére álló határozatok ellenére sem tagadta meg, az eljárása jogellenes, az eljárási jogainak gyakorlása visszaélészerű volt, ezért az okozott károkért a megbízójával egyetemleges felelősség terheli. A BH2000.198. számon közzétett eseti döntésre hivatkozva kiemelte: a döntés jelentősége az ügyvéd mint megbízott felelősségének szempontjából akként ragadható meg, hogy a professzionális jogi képviselő nemcsak saját kellő gondosságú eljárásáért felel, hanem a megbízó kockázatokról való tájékoztatásáért is felelősséggel tartozik.

[61] A Ptk. 6:542. § (1) bekezdésében foglalt, az I. rendű alperest esetlegesen érintő kimentési lehetőségek tekintetében rögzítette, hogy a megbízót a megbízott II. rendű alperes kiválasztásával összefüggésben terhelő felróhatóságot önmagában bizonyítja az a tény, hogy a felszámolás alatt álló cég2. felszámolója képviselőként az adós legnagyobb nyilvántartásba vett hitelezője jogi képviselőjének adott megbízást. Hasonlóképpen, a II. rendű alperes

utasításokkal való ellátása során az I. rendű alperes ugyancsak felróható módon járt el, mert a kft.5 Invest és a cég2. végrehajtási eljárásaiban hozott végzések ellenére sem adott utasítást a II. rendű alperesnek a végrehajtási eljárások megszüntetésére. A II. rendű alperes (megbízott) a tájékoztatási kötelezettség megszegése, valamint az I. rendű alperesi utasítás megtagadásának elmulasztása miatt folyamatosan eljárta a felperes kárának bekövetkeztéhez vezető végrehajtási eljárások során, a kár bekövetkezéséhez vezető okfolyamatot pedig jobb tudomása ellenére nem szakította meg, ezért felelőssége a megbízójával egyetemleges.

[62] Álláspontja szerint tévesen jutott a Kúria 2023-ban megszületett határozata alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alpereseknek a felperessel szembeni végrehajtási eljárás megindításában megnyilvánuló magatartása nem volt károkozó magatartás. Itt többek között azt emelte ki, hogy az I. rendű alperes már 2012-ben, a felszámolási eljárás megindulásakor tudott az adós és a cég1 közötti engedményezésről, vagyis arról, hogy az óvadéki szerződésből eredő követelés nem a cég2.-t illeti, ezt a tényt az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás is megerősítette, továbbá az adós ilyen címen követelést nem tartott nyilván a felperessel szemben. Erről a tényről az I. rendű alperes a felperes tájékoztatása alapján, legkésőbb 2017 áprilisában tudomást szerzett. E körben hivatkozott a felszámoló szervezet részéről meghallgatott személyek, felszámolóbiztos1 és tanúl vallomására, amelyeket idézett. A II. rendű alperes magatartását érintően azt hangsúlyozta, hogy a kft.5 képviselőjeként nyilván tudott arról a tényről, hogy a cég2. a kft.5 követelésére kér végrehajtást. A II. rendű alperes meghallgatása igazolta, hogy tudott a választottbírói ítéletről és hogy arról a felszámolót is tájékoztatta. A Fővárosi Törvényszék végrehajtás elrendelése körében hozott Pkf. végzése alapján a II. rendű alperesnek már nem maradhattak kételyei a követelés anyagi jogi jogosultja tekintetében, mint ahogy ezt később számtalan bírói határozat rögzítette, így az elsőfokú bíróság megállapításával szemben a követelés érvényesíthetőségének kizártsága, illetve „eleve eredménytelen volta” soha nem volt kétséges. A felperes által kezdeményezett eljárások eredménytelensége az új Pp. szabályaira vezethető vissza, a felperes nem kívánta megkockáztatni, hogy egy egymilliárd forintot meghaladó végrehajtással szemben helytelen eljárás keretei között kérjen jogvédelmet, ezért a végrehajtás megszüntetése, illetve az anyagi jogi jogosultság hiányának deklarálására irányuló megállapítási pereket párhuzamosan indította meg. A különböző eljárásokban eljáró bíróságok számára egyetlen percig sem volt kérdéses, hogy a követelés jogosultja nem a cég2..

[63] Az alperesek eljárását pedig csak súlyosbítja, hogy az általuk is ismert választottbírói ítélet az érvényesíteni kívánt követelés megszűnését anyagi jogerőhatást eredményezően deklarálta, ennek tényét a Kúria Gfv.VII.30.226/2020/12., valamint Pfv.II.20.363/2023/8. számú ítéletei később ugyancsak megerősítették. E körben hangsúlyozta azt is, hogy a bírósághoz fordulás joga alkotmányos alapjog, ugyanakkor a felszámoló Cstv. 48. § (1) bekezdésén alapuló kötelezettsége nem önkényes és nem korlátlan. A felszámoló a Cstv. 54. § (1) bekezdése és a konzekvens felsőbírói gyakorlat értelmében a követelések behajtása során is a Ptk. által támasztott elvárhatóság zsinórmértékét meghaladó gondossággal köteles eljárni, amely – egyebek mellett – azt is tételezi, hogy egy évvel korábban engedményezett és megszűnt követelés behajtására nem indít végrehajtási eljárásokat. A Kúria a Pfv.II.20.979/2018/13. számú ítéletében rámutatott arra, hogy ha a kár a felszámolóbiztos „kirívóan észszerűtlen döntésére” vezethető vissza, úgy eljárása nem felel meg az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondosság követelményének. Nyilvánvalónak találta, hogy ha több ítélet által deklaráltan nem az adóst megillető követelés behajtására ad megbízást az adós képviseletében a felszámoló, az kirívóan észszerűtlen

döntésnek minősül. A Szegedi Ítéltábla Gf.30.039/2021/6. számú határozata értelmében: „A felszámoló perindítása is lehet jogellenes magatartás, ha a pert nyilvánvalóan alaptalanul indítja. Következésképpen a perindítás indokoltsága a felróhatóság körében vizsgálható.” A jelen perbeli esetben a cég2. végrehajtási eljárások megindítása nyilvánvalóan alaptalan volt, hiszen az I. rendű alperes nem az adóst megillető követelés behajtása iránt intézkedett, illetve adott megbízást a II. rendű alperesnek. A Kúria a Pfv.II.20.363/2023/8. számú ítéletében azon indokolás mentén tartotta fenn hatályában a jogerős ítéletet, hogy a cég2. anyagi jogi jogutódlás folytán tizenöt éve nem jogosultja a követelésnek, a követelés pedig beszámítás folytán több, mint tíz éve megszűnt.

[64] A megjelölt kár tekintetében kijelentette, releváns tényállítása az, hogy az inkasszált összegeket betétben tartotta volna. E körben kiemelte: a Kúria az EBH2000. 328. számon közzétett eseti döntésében elvi élel deklaráta, hogy „a késedelmi kamat a törvény által megszabott kárártalány. Annak az elmaradt jövedelemnek a kompenzálására szolgál, amelyet a fél a késedelmesen kifizetett összeg kockázat nélküli befektetésével biztonsággal elérhetett volna.” Rámutatott: a Kúria ítélezési gyakorlata a legkisebb kockázat nélküli befektetés mértékét a mindenkorin jegybanki alapkamattal azonosítja, ugyanakkor egy pénzügyi intézményi csoport tagja szabad forrásait nemcsak hitelezésre fordíthatja (a felperes erre nem is rendelkezik engedéllyel), hanem betétként is elhelyezheti. Az elmaradt (betéti) kamatbevétel, mint kár mértéke kapcsán megismételte az elsőfokú eljárásban előadottakat, utalva arra, hogy a kárszámítás körében a releváns előadását a 22. sorszámon lajstromozott keresetváltoztatásban megtette, az alaptalanul megindított végrehajtási eljárásokban inkasszált összeg után ez az a (kamat) hozam, amit a felperes minden kockázat és gazdasági tevékenység nélkül elért volna. Hivatkozott e körben az elsőfokú eljárásban felhozott bírósági határozatokra, köztük az EJEB ügyre, szerinte kétséget kizáró módon megállapítható a Kúria, valamint a Fővárosi Ítéltábla ítélezési gyakorlata alapján, hogy a késedelmi kamat önálló kárigényként érvényesíthető.

[65] Az okozati összefüggés kapcsán kiemelte: az alperesek tudattartalmának azt is át kellett fognia, hogy a felperes az elvont összeget nem tudja hasznosítani, így kétséget kizáró módon megállapítható, hogy a felperes által megjelölt károkozó magatartás adekvát jogi kapcsolatban áll a kárral, hiszen az alaptalanul megindított végrehajtási eljárások hiányában a felperes vagyonában elmaradt vagyoni előny (lucrum cessans) nem következett volna be.

[66] A kárenyhítési kötelezettsége kapcsán többek között rámutatott arra, hogy a keresetlevél mellékletét képező iratok alapján megállapítható, hogy a felperes nemcsak kérte a végrehajtások felfüggesztését, hanem az meg is történt, a felperes hiába indított pert az inkasszó teljesülésének napján, a keresetlevél befogadása és megvizsgálása miatt a végrehajtások felfüggesztése még soron kívüli eljárás esetén is napokat vesz igénybe. Kiemelendőnek tartotta, hogy a végrehajtás felfüggesztése a jelen perben érvényesített kár megelőzésére, enyhítésére, illetve elhárítására alkalmatlan eszköz, mivel kizárólag azzal a következménnyel jár, hogy a végrehajtható okirattal szemben igénybe vett jogorvoslat elbírálásáig a hatósági átutalási megbízás útján beszedett összeg nem utalható ki a végrehajtást kérőnek [Vht. 82/A. § (7) bekezdés]. A kamat kiesésében manifesztálódó elmaradt haszon azzal függ össze, hogy az adós a jogorvoslat elbírálásáig elesik a pénzügyi feletti rendelkezési jogától, e kártípus szempontjából indifferens, hogy a végrehajtó letéti számlájának egyenlegeként van-e jóváírva a pénz, hiszen az adós ugyanúgy nem fér hozzá, következésképpen önmagában a végrehajtás felfüggesztése nem befolyásolja az időmúlás objektív tényével összefüggő kamatkövetelést.

[67] Az elévülés kapcsán kiemelte: az inkasszált összeg hozamainak érvényesíthetősége a Kúria előtt folyamatban lévő felülvizsgálati eljárás eredményének függvénye volt, hiszen a felferült anomáliák végleges lezárása a Kúria döntésétől függött. Ilyen körülmények között a felperes elmaradt haszna hiába került 2023. március 21-én az igény állapotába, a Kúria döntésének meghozataláig az igény érvényesíthetősége bizonytalan volt, következésképpen az elévülés a felülvizsgálati eljárás befejezéséig nyugodott [Ptk. 6:24. § (1) bekezdés]. E körben a Kúria Pfv.20.628/2023/2. számú precedensértékű határozatára hivatkozott és előadta: a Kúria Pfv.II.20.363/2023/8. számú ítéletének kihirdetése napján szerzett tudomást arról a jogilag releváns tényről, amely a kárigény jelen perben történő érvényesíthetőségét lehetővé tette. Ha ugyanis a Kúria a felülvizsgálati eljárásban másképp dönt, a kárkötelem nem áll be, a kárigény a károkozó magatartás hiánya miatt nem lett volna érvényesíthető. Így függetlenül attól, hogy a kár bekövetkezése (2023. március 21.) és a per megindítása (2024. május 7.) között nem telt el öt év, az elévülési kifogás alapossága az elévülés nyugvása folytán is kizárt (BH1993. 313.).

[68] A másodlagos fellebbezési kérelme körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság döntése lényegében anyagi jogerőhatást eredményezően elbírált tények felülbírálatára vezet. Kifejtette: a jelen per alapját képező jogviszonyokat számos eljárás érintette, ezen peres és nemperes eljárásokban az érvényesített jogok kétségek nélkül különbözőek voltak, ugyanakkor az eljáró fórumok ugyanazon szerződéseket és tényállást (vagy annak egy részét) vizsgálták és tettek megállapításokat. A Kúria BH1994. 491. számon publikált eseti döntése alapján önmagában a kereseti kérelmek különbözősége nem zárja ki az ítélt dolog megállapíthatóságát. Az anyagi jogerő tárgyi értelemben a kereseti (vizontkereseti) tényállást, a belőle eredő jogot (jogviszonyt) és az erre alapított kereseti kérelmet, valamint az ezek tárgyában hozott bírósági döntést fogja át. A Választottbíróság az ítéletében anyagi jogerőhatást keletkeztetően rögzítette, hogy az óvadék visszakövetelése iránti igény, valamint az annak helyébe lépő megtérítési igény jogosultja a kft.5. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék a Pp. 360. § (1) bekezdésének sérelmével hozta meg ítéletét, ez az eljárásjogi jogszabálysértés pedig az ügy érdemi eldöntésére is kihatott, az anyagi jogerőhatás áttörése a Kúria irányadó gyakorlata szerint ugyanis lényeges eljárási szabálysértést eredményez, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének szükségességét alapozza meg.

[69] A harmadlagos fellebbezési kérelmének a középpontjába az elvégzett munka és az ügyvédi munkadíj arányosságának kérdését állította, az IM rendelet 3. § (6) bekezdését és számos eseti döntést ismertetve a következőket emelte ki: az alperesek perirataiból az állításaik alátámasztását szolgáló bírói gyakorlat és kommentárirodalom idézése általánosságban hiányzik, a beadványok nagy része tényállításokból és legfeljebb jogszabályi hivatkozásokból áll. A BH1999. 239. számon közzétett eseti döntés szerint „a bírói gyakorlat ismerete az ügyvédi hivatás gyakorlásának alapvető feltétele”. Szerinte ennek hiányában a kifejtett ügyvédi tevékenység ugyan lehet eredményes, azonban 10.000.000 + áfa összegű díjazást bizonyosan nem indokol. A tárgyalásokon kifejtett tevékenység az I. rendű alperes vonatkozásában jegyzőkönyvekkel igazoltan az írásban előterjesztett ellenkérelem fenntartására korlátozódott, míg a II. rendű alperes jogi képviselője részéről azon tény- és jogkérdések boncolgatására, amelyek a jelen pernek nem képezték tárgyát. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárás keretei között lefolytatott eljárási cselekmények jelentős részben a per mikénti elbírálása szempontjából irreleváns körülmények eleve eredménytelennek látszó bizonyítására irányultak és ezek lefolytatását az alperesek indítványozták, a felperes a szükségtelenül okozott költség megtérítésére nem kötelezhető.

[70] Az alperesek fellebbezési ellenkérelmeikben a támadott ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségeikben marasztalását kérték (az I. rendű alperes 2.100.000 forint + áfa, a II. rendű alperes 7.786.743 forint + áfa ügyvédi munkadíjat számított fel).

[71] Az I. rendű alperes elsődlegesen arra mutatott rá, hogy a felperesnek az elévülés nyugvására tett hivatkozása éppen azt támasztja alá, hogy a végrehajtások megszüntetését megalapozó tény-és jogkérdések olyan bonyolultak és összetettek voltak, hogy nem volt előre megjósolható a felperessel szembeni végrehajtás kimenetele. A felperes e tényállítása szerint ellentétben áll azzal a tényállításával, hogy az alpereseknek már a végrehajtás kezdeményezésekor tisztában kellett lenniük azzal, hogy a behajtani kért követelés nem a cég2.-t illeti meg.

[72] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az adott ügyben a Cstv. 54. §-a nem alkalmazható és azt is helyesen fejtette ki, hogy a felperes által e körben hivatkozott határozatok a perbeli jogvitától eltérnek. E körben két Kúriai határozat tartalmát elemezte (Gfv.VII.30.195/2020/3., Gfv.III.30.135/2022/7.). Kiemelte azt is, hogy (1) az I. rendű alperes a cég2. törvényes képviselője volt a végrehajtási eljárásokban, ezért az I. rendű alperesre nézve a Ptk. 6:542. §-a nem is értelmezhető, mivel nem a cég2. megbízottja volt, ez alapján a felperesnek nincs keresetösségi joga; (2) a felperes állításától eltérően az alperesek vitatták a kár összegét; (3) az alperesek jogellenes magatartásának hiánya miatt nem érte kár a felperest, továbbá a felperes nem tett tényállítást arra vonatkozóan, hogy mi lett volna a végrehajtásban behajtott összeg sorsa; (4) a Ptk. 6:521. §-a értelmében egyébként sem állapítható meg okozati összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre és nem is kellett előre látnia, az alpereseknek még kárfelelősségük fennállása esetén sem kellett előre látnia, hogy a felperes a végrehajtások tárgyát képező pénzösszeget az általa megjelölt mértékű kamattal kívánta volna lekötötni, e vonatkozásban a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő és bizonyítást sem ajánlott fel; (5) dr. képviselő2 felperesi törvényes képviselő a meghallgatásán elmondta, hogy az átutalási megbízás teljesítésére azért került sor, az inkasszó megtagadására pedig azért nem, mert a végrehajtást nem függesztették fel [26. sorszámú jkv. 6. o. (5) bek.]. Arra vonatkozó peradat ugyanakkor nem merült fel, hogy a felperes élt volna a Vht. 48-49. §-aiban biztosított jogaival. Ezt az elsőfokú bíróság helyesen értékelte úgy, hogy felperes neki felróhatóan megszegte a Ptk. 6:525. § (1) bekezdésében előírt kötelezettségét, az emiatt keletkezett, állított kárát pedig az alperesek nem kötelesek megtéríteni; (6) az elévülés nyugvása nem állapítható meg, a felperes által e körben hivatkozott kúriai határozat az adott ügyre nem vonatkoztatható, annak megállapításaiból nem következik, hogy a felperesi igényérvényesítés kezdeményezését, a perindítást akárcsak korlátozta volna a kúriai határozat meghozatala és felperes általi megismerést megelőző – nyilatkozatai alapján saját magára vonatkoztatva bizonytalan, az alperesek tekintetében egyértelmű – időintervallum. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a keresetlevél 2024. május 7-i benyújtására tekintettel a követelés 2019. május 7. előtt keletkezett része elévült.

[73] A felperes harmadlagos fellebbezési kérelmét is alaptalannak nevezte, egyrészt azért, mert szerint a jogi képviselők által kifejtett munka arányban áll a megítélt, megbízási szerződések szerinti munkadíjjal, másrészt a BDT2025. 4969. számon közzétett döntés

kimondja: ha a fél az ellenérdekű fél felszámított ügyvédi munkadíja mérséklése iránt az elsőfokú eljárásban nem terjeszt elő kérelmet, a másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíjat nem mérsékelheti. Ebben az esetben a mérséklésére irányuló fellebbezés – mivel az elsőfokú határozat nem jogsabálysértő – nem teljesíthető.

[74] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében elsősorban a felperes szerinte pontatlan, hiányos tényállításaira reagált.

[75] A továbbiakban a felperes fellebbezésének egyes pontjaira reflektált, amelynek lényegi részei a következők: az „állami kényszer” igénybevételének lehetőségét az Alaptörvény XXV. cikke és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése által garantálja, amely korlátozhatatlan alapjog, ez tisztességes eljáráshoz, azon belül a bírósághoz forduláshoz való jog. Ez értelemszerűen az esetlegesen, utólag alaptalannak bizonyuló igények érvényesítési kísérletének az elvitathatatlan jogát is jelenti, az érvényesítésre nem az alperesek tettek kísérletet, hanem a perben nem álló, az alperesek által mindössze képviselt cég2..

[76] Több jogerős ítélet (is) kimondta, hogy nem szüntethetők meg a végrehajtások amiatt, mert esetleg nem a végrehajtást kérő a jogosultja a követelésnek, a cég2.-nek tulajdonított „engedményezések” nem voltak alkalmasak arra, hogy a felperessel szemben indított végrehajtásokat a Pp. 528. § (2) bekezdésének bármely pontja alapján megszüntesse a bíróság, illetve a Vht. 56. § (1) bekezdés b) pontja szempontjából releváns, a végrehajtások peren kívüli megszüntetésére alapot adó ítéleti deklaráció sem tehető az állítólagos „engedményezésekre” hivatkozással.

[77] A választottbírósági eljárás nem azzal zárult, hogy a követelés megszűnt, hanem azzal, hogy nem jött létre a törvényi engedmény, ennek megfelelően a választottbíróság azt deklarálta, hogy a kft.5. nem jogosultja a végrehajtások tárgyát képező követeléseknek.

[78] Több perbeli iratra hivatkozva cáfolta a felperesnek azt az állítását, hogy az alperesek a perben nem vitatták a kár összegét. Általános jelleggel leszögezte, hogy a felperesétől eltérő jogi álláspontra hivatkozva peres vagy nemperes eljárás kezdeményezése és abban ezen álláspont előadása és képviselete bármely peres, vagy nemperes eljárásban – tegye azt akármely személy – nem képezhet a Ptk. 6:519. § alkalmazásában „jogellenes” vagy „károkozó” magatartást, mivel ez a Ptk. 6:520. § d) pontja alapján az Alaptörvény által garantált alapjog gyakorlását valósítja meg. Szerinte önmagában ez a hivatkozás a felperes keresetének teljes elutasítására kell, hogy vezessen.

[79] A felperes által sokszor hivatkozott választottbírósági perben a felperes mint II. rendű alperes a jelen perben igazolt módon úgy nyilatkozott, hogy az ott érvényesített 2.000.000 euró összegű követelés a rPtk. 259. § (1) bekezdése és a 271/A. § alapján törvényi engedménnyel átszállt, a követelésnek a jogosultja nem a kft.5., hanem a kft.2., ebben egyezik is a felek álláspontja.

[80] A Cstv. 54. § (1) bekezdése kifejezetten az adós Cstv. 4. § (1) bekezdése szerinti felszámolási vagyónával összefüggő károk megtérítése körében tételezi a felszámoló deliktuális felelősségét, így az elsődlegesen a felszámoló és adós hitelezői, másodlagosan a felszámoló – figyelembe véve a Cstv. 61. § (4) bekezdését is – és az adós tagjai között értelmezhető kárfelelősségi alakzatot hoz létre, miként arra a Kúria is rámutatott a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Gfv.VII.30.195/2020/3. számú ítélete [21] bekezdésében. A felszámoló felelőssége olyan sui generis kárfelelősség, ahol az adós hitelezője és a felszámoló között a felszámoló károkozó magatartása (kötelezettségszegése) keletkezteti azt a kötelmi jogviszonyt, amely megteremti a hitelezők perindítási jogosultságát. A Cstv. 54. § (1) bekezdés alkalmazási területei alapvetően a következők: a felszámoló elvárható gondossági kötelezettségének megsértése miatt a hitelező igénye kielégítetlen marad (BDT2020. 4240.); a felszámoló az elvárható gondossági kötelezettsége megsértésével indokolatlan, a hitelezők kielégítésére fordítható vagyont csökkentő költségeket generál (BDT2013. 2983.), vagy a vagyon értékesítéséből elérhető bevételt csökkenti a felszámolói gondossági kötelezettség megsértésével (BDT2010. 2225.).

[81] Álláspontja szerint a felperes által állított „károkozás” (amely szerinte nem történt meg) nem a cég2. felszámolási vagyónával összefüggésben történt, mivel a végrehajtások ügyértéke soha nem vált a cég2. Cstv. 4. § (1) bekezdése szerinti felszámolási vagyónak a részévé és a felperes a „kárát” nem abban jelölte meg, hogy a cég2. felszámolási vagyónából való kielégíthetősége csökkent vagy megghiúsult, ezért alaptalanul hivatkozik a perbeli tényállás szempontjából irreleváns, nem alkalmazható törvényi tényállásra [Cstv. 54. § (1) bekezdése], mint követelése „jogalapjára”, amelynek egyenes következménye a Pp. 170. § (2) bekezdés b) pontja és a Pp. 342. § (3) bekezdése alapján a kereset elutasítása, illetve az elsőfokú ítélet helybenhagyása. Szerinte ezen még az sem változtat, hogy a felperes az önkényesen kiválogatott, kontextusukból kiragadott állásfoglalások idézésével félreértelmezett eseti döntésekre hivatkozással megpróbál úgy „beleírni” a Cstv. 54. § (1) bekezdésébe, hogy annak alkalmazási körét kiterjeszti olyan kártényállásokra is, amelyeket az adott bekezdés nem tartalmaz. A továbbiakban a felperes által e körben hivatkozott döntéseket elemezte.

[82] Álláspontja szerint a felperes „káráért” a II. rendű alperes felelőssége fogalmilag kizárt a régi Ptk. 315. §-a, a 219. § (2) bekezdése, valamint a Ptk. 6:11. § (1) bekezdése alapján, mivel az alperesek, így a II. rendű alperes is a cég2. közreműködőiként, képviselőiként jártak el. Mindemellett a II. rendű alperes nem az I. rendű alperes megbízottja volt, hanem a perben nem álló cég2. adósé a cég2. és II. rendű alperes között létrejött megbízási szerződés alapján, így a II. rendű alperes a Ptk. 6:542. § (1) bekezdése alapján semmiképpen sem felelhet egyetemlegesen az I. rendű alperessel megbízási jogviszony hiánya miatt, ez a körülmény eleve kizárja a Ptk. 6:542. § (1) bekezdésének alkalmazhatóságát.

[83] Szerinte helyesen utal az elsőfokú bíróság az ítéletében arra, hogy a felperes a „kára”összezszerűsége körében bizonyítást nem ajánlott fel és e körben tényállítást sem tett. Fontosnak tartotta kiemelni, hogy a felperes nem késedelmi vagy más kamatot követelt, hanem azzal megegyező mértékű kártérítést. A fellebbezésben citált eseti döntések semmilyen módon nem analógok a jelen perbeli tényállással, így nem alkalmasak annak igazolására, hogy a felperes által hivatkozott, „elmaradt késedelmi kamat” valamifajta „kárként” jelentkezne a felperesnél. A végrehajtó a végrehajtást kérőnek (cég2.) nem fizette ki az inkasszált összeget, így nem következett be olyan, a felperes által elszenvedett

„késedelem”, ami ezen ügyérték tekintetében a Ptk. 6:48. §-át alkalmazhatóvá tenné. Rámutatott arra is, hogy a felperes – amely nem „bank” – meg sem kísérelt tényállítást tenni (ilyen tényállítást még egy „banknak” is tennie kellene), hogy a bankközi piacon elérhető kamat lehetősége milyen módon minősülhet a Ptk. 6:522. § (2) bekezdés a) vagy b) pontja szerinti „kárnak”. A felperesnek tényállítást kellett volna tennie arra is, hogy a végrehajtásokban behajtott pénzeszközöknek milyen sorsot szánt volna a végrehajtások hiányában. Erre figyelemmel alaptalanul hivatkozott az EJEK ítéletre is a felperes, az egyéb eseti döntések (Kúria Pfv.V.21.000/2019/8., 3.Pf.21.077/2019/7., 3.Pf.21.508/2012/2.) pedig úgyszintén harmadik személyek részére, harmadik személyek által elszenvedett tényleges késedelmek miatt kifizetett késedelmi kamatot tekintettek megtérítendő kárnak.

[84] A fentiek miatt találta megállapíthatónak az okozati összefüggés hiányát is az adott esetben, továbbá e körben kitért arra is, hogy a felperes soha nem tájékoztatta az alpereseket, illetve a cég2.-t, sem a végrehajtások elrendelését megelőzően, sem a hatósági átutalási megbízás kiadása előtt, sem pedig azt követően, hogy a végrehajtások ügyértékét mire kívánja fordítani akkor, ha annak végrehajtásokban való érvényesítését a cég2. mellőzi. Továbbá sem az alperesek, sem a cég2. semmilyen módon nem láthat rá arra, hogy a felperes a rendelkezésére álló pénzeszközöket miként „használja”, azokat mire fordítja, e körben a keresetlevelében sem tett semmilyen tényállítást a felperes, megállapítható tehát, hogy az előreláthatóság hiánya, tehát a Ptk. 6:521. §-a folytán az „okozati összefüggés” hiányzik, pusztán az összeg rendelkezésre állásának hiánya nem lehet „releváns oka” a kártérítési igénynek. E körben megjegyezte azt is, hogy az elsőfokú ítélet helytállóan hivatkozik arra, hogy a felperesnek mindvégig rendelkezésére állt annak lehetősége, hogy a Vht. 48-49. §-ai alapján a végrehajtások felfüggesztését kezdeményezze, amellyel a felperes többször is élt a végrehajtások megindítását követően.

[85] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet helytállóan állapította meg, hogy a felperes perbeli követelésének 2019. május 7-ét megelőzően „esedékessé vált része” elévült, ezzel kapcsolatos meglátásait is részletesen kifejtette.

[86] A felperes másodlagos fellebbezési kérelmét is alaptalannak találta arra tekintettel, hogy fél-, jog- és tényazonosság hiányában a választottbíróági ítélet jogereje még a végrehajtást kérőre (a perben nem álló cég2.-re) sem terjed ki, a jelen per alpereseire pedig még kevésbé, továbbá a jelen ügyben az elsőfokú bíróság semmilyen mértékben nem szegte meg egyik, a felperes által hivatkozott ítélt dolgot sem, nem tette senki vitássá a végrehajtások megszüntetését, csak az arra hivatkozó kártérítési igényt.

[87] A harmadlagos fellebbezési kérelmet is alaptalannak találta. E körben a következőket emelte ki: a felek a perben, így a II. rendű alperes is számos, összesen 10 beadványt, mintegy összesen több száz oldal terjedelemben terjesztett elő, az ügyben az elsőfokú bíróság hét tárgyalást tartott és magas volt mind a pertárgyérték, mind az elvégzett képviselői munka. A törvényszéknek az ügyben egyetlen tévedése volt, elkerülte a figyelmét, hogy a II. rendű alperes a felperes keresetmódosítása után, a 2025. május 6-án kelt 23. sorszámú beadványa 8. pontjában a perköltségigényét is a megemelt pertárgyértékhez igazította, azt az elsőfokú eljárásra vonatkoztatva 15.573.485 forint + áfa összegben jelölte meg. (Ezen összeg 50%-át kéri jelen eljárásban a II. rendű alperes.). Ez okból a 10.000.000 forint + áfa összeg megítélése során az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes esetében némileg mérsékelte az igényelt perköltséget, ügyvédi munkadíjat. Kijelentette, hogy ettől függetlenül

az ítélet ezen rendelkezését sem kívánja fellebbezéssel, vagy csatlakozó fellebbezéssel támadni. Külön kiemelendőnek tartotta, hogy a II. rendű alperes védekezése lefedte a lehetőségek teljes spektrumát, így azt is, amely a felperes által hivatkozott beszámításra, annak nyilvánvaló alaptalanságára vonatkozott. Ennek során lett felderítve, hogy a felperes nem rendelkezik azzal a követeléssel, amelynek a terhére az állítólagos beszámítást eszközölte volna, illetve, hogy ezt a tényt amúgy ismerték és mérlegelték a felek, a végrehajtást kérő is a végrehajtás megindítása előtt. Szerinte az a körülmény, hogy ettől függetlenül más okból is alaptalan volt a kereset, nem jelenti azt, hogy szükségtelen lett volna a II. rendű alperes képviselőjének ezzel kapcsolatos munkája. Egyebekben pedig a II. rendű alperes az ügyvédi munkadíj jogcímén felszámított perköltségigényét a jelen perre még irányadó, 32/2023. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján, tehát díjmegállapodásra hivatkozva számította fel. E körben irányadó a Kúria Bírószági Határozatok Gyűjteményében közzétett Pfv.II.20.887/2023/6. számú ítélete, amelynek [55] bekezdése alapján, mivel a perköltségigény „...a piaci viszonyokkal vagy a józan ésszel” nem ellentétes, illetve „a kimunkált, a peres eljárásra fordított idő” a fentiek miatt nem aránytalan, nincs helye a perköltség mérséklésének sem. Hivatkozott e körben az I. rendű alperes által is felhívott döntésre.

[88] A II. rendű alperes az ítéltábla felhívására észrevételt tett az I. rendű alperes fellebbezésére, előzetesen leszögezte, hogy az abban foglaltakkal egyetért, amelyet a következőkkel egészített ki: a Pp. 360. § (1) bekezdése szerinti anyagi jogerő hatás eredményeként egyértelmű volt 2023-ig, tehát öt éven át, hogy a végrehajtások tárgyát képező követeléseket a cég2. jogosult érvényesíteni, továbbá a magyar bírósági vertikum mind a négy szintje úgy foglalt állást több, anyagi jogerő hatással bíró ítéletben, hogy a végrehajtások megszüntetésének nincs helye sem a felperes által állított „engedményezés”, sem pedig a felperes által állított „beszámítások” folytán. A végrehajtások kimenetele egyértelmű volt: a végrehajtásokat jogszerűen, a Kúria által (is) „jóváhagyva” vezette a cég2. a felperes ellen és csak a Fővárosi Törvényszék 47.Pf.635.390/2022/14. számú ítélete alapján, csaknem öt évet követően változott meg a jogi helyzet, amely nem értékelhető sem a cég2., főleg nem az alperesek „károkozó magatartásaként”. A Cstv. 54. § (1) bekezdésére azok a természetes és jogi személyek hivatkozhatnak, akik (amelyek) az adós hitelezői [Cstv. 3. § (1) bekezdés c) pont cd) alpont] vagy esetleg a Cstv. 61. § (4) bekezdése alapján az adós tagjaiként részesülhetnek az adós Cstv. 4. § (1) bekezdése szerinti felszámolási vagyonából, azonban a felszámoló gondossági kötelezettsége megszegése miatt ténylegesen ennek lehetőségétől eslesek, egyéb esetekben a Cstv. 54. § (1) bekezdésének alkalmazása kizárt. A megbízó-megbízott viszonyát érintően megismételte a már korábban előadottakat. Az I. rendű alperesnek az okozati összefüggés hiányára vonatkozó érvelésével is egyetértett, mint ahogy a kárenyhítési kötelezettség elmulasztásával, a követelés elévülésével és a harmadlagos fellebbezési kérelem kapcsán kifejtettekkel is, ezért ezek megismétlésétől az ítéltábla eltekint.

[89] Az ítéltábla felhívására a felperes is észrevételt tett az alperesek fellebbezési ellenkérelmére, amelyben a következőkre mutatott rá: (1) az óvadék felhasználása körében a felperessel szemben egyetlen marasztaló vagy megállapítást tartalmazó határozat sem született; (2) a felszámolói kárfelelősséget érintően a jelen másodfokú tanács is hozott már határozatot, a Gf.40.045/2017/7. számú határozatában elvi éllel állapította meg, hogy a felszámoló kártérítési felelőssége deliktuális alapon fennáll harmadik személyek irányában az

egyéb felszámolói feladatok ellátása során okozott károkért, e körben a Kúria Gfv.30.135/2022/7. és a Gfv.30.239/2015. számú határozataira is hivatkozott; (3) rámutatott arra is, hogy a Kúria a 2023-ban született határozatában azt is rögzítette, hogy a cég 15 éve nem jogosultja a követelésnek és a követelés 10 éve megszűnt; (4) a Ptk. 6:542. § (1) bekezdése egyértelműen rendelkezik a megbízó és megbízott egyetemleges felelősségéről a megbízás kereteiben harmadik személynek okozott kár tekintetében; (5) a perben a késedelmet úgy kell értelmezni, hogy a felperes nem tudta vagy csak késedelmesen tudta az elvont pénzeszközt a saját céljaira fordítani, a károkozó magatartással előidézett késedelem kompenzációja a késedelmi kamat, mint tőke; (6) az előrelátási képességgel kapcsolatban: a kár bekövetkezésének ténye abban áll, hogy a felperes az inkasszált összeggel évekig nem rendelkezhetett, ezzel pedig az alpereseknek tisztában kellett lenniük. Az inkasszált követően a felperes haladéktalanul kezdeményezte a végrehajtás felfüggesztését, sőt, a felperes előre tájékoztatta az alpereseket, hogy a végrehajtások megindítása miatt elszenvedett kárát érvényesíteni fogja velük szemben; (7) az elévülés kapcsán arra mutatott rá, hogy a végrehajtó általi visszautalást követően vált megállapíthatóvá a kár összege, az alperesek jogellenes magatartását pedig a Kúria 2023-ban született ítélete deklarálta; (8) a perköltség vonatkozásában rögzítette, az alperesek részére megítélt összeg kétszerese a jogszabály szerint járó összegnek, a tanúk meghallgatása olyan eljárási cselekmény volt, amely miatt a Pp. 86. § (2) bekezdésében írtak alkalmazásának van helye, ennek szükségtelenségét a felperes már az elsőfokú eljárásban is előadta; (9) szerinte a II. rendű alperesnek az ítéltábla felhívására csatolt beadványa hatálytalan, mert a pertárs fellebbezési ellenkérelem kiegészítésére nem jogosult, beadványa a Pp. 372. § (2) bekezdésében foglalt határidő megkerülésére irányuló kísérlet, egyébiránt sem új tény, sem jogi érvelést nem tartalmaz.

[90] A fellebbezés nem alapos.

[91] Az elsőfokú bíróság a tényállást lényegében – annak érdemét nem érintő, néhány nyilvánvaló és az írásba foglalt másodfokú határozatban javításra kerülő elírással – helyesen állapította meg és abból helyes jogi következtetésre jutott.

[92] Az ítéltábla a döntése elsőként kifejtett indokaival is egyetért, ezért azokat nem ismétli meg, csupán a következőket fűzi hozzájuk.

[93] Az ítéltábla előrebocsátja: helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor mindenekelőtt a kereset jogalapjának kérdésével foglalkozott és abban foglalt állást.

[94] A felperes keresetében az érvényesített jogot az I. rendű alperesnek a Cstv. 54. § (1) bekezdéséből fakadó felszámolói kárfelelősségében jelölte meg, a II. rendű alperes I. rendű alperessel egyetemleges felelősségét a Ptk. 6:542. § (1) bekezdésére alapozta.

[95] A per lefolytatására az új Pp. szabályai voltak alkalmazandók, azaz az érvényesíteni kívánt jog megjelölésére a Pp. 170. § (2) bekezdés b) pontja volt irányadó, tehát a felperes által meghatározott jogalapból kellett kiindulni. A jogalap a Pp. 7. § (1) bekezdésének 8. pontja szerint az az anyagi jogi jogszabályi rendelkezés, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza és annak alapján az igény támasztására jogosít. Az új Pp. rendszerében a bíróságnak a felperes által megjelölt anyagi jogi jogszabályi rendelkezésre alapított kereseti kérelemről kell döntenie, s nem vehet figyelembe egyrészt semmilyen más, a felperes által meg nem jelölt jogszabályi rendelkezést, sem pusztán tényelőadással tett jogállítást.

[96] A Cstv. 54. § (1) bekezdésének az ügyben releváns rendelkezései, amint ezt az elsőfokú bíróság is idézte, úgy szólnak: A felszámoló a felszámolás során az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható gondossággal köteles eljárni. Kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség szabályai szerint felel. A felszámoló felelőssége az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában meglévő –, illetve a felszámolás alatt szerzett – vagyonával [4. § (1) bekezdés] összefüggésben áll fenn.

[97] E rendelkezésekből egyértelmű, hogy az azokban felállított felelősségnek lényeges korlátja van: kizárólag az adósnak a felszámolás kezdő időpontjában megvolt, illetve a felszámolási eljárás alatt szerzett vagyonával összefüggésben áll fenn. E körben az az értelmezés, amelyet a felperes tulajdonít a felszámoló felelősségét a Cstv. 54. § (1) bekezdése alkalmazásában behatároló kitételnek – nevezetesen, hogy csak annyit jelent, miszerint a felszámolót nem terheli felelősség a felszámolás előtti eseményekért – nem állja meg a helyét, ez a korlát értelemszerűen, már a jogszabályhely első mondatából következik, amely szerint a felszámolónak a felszámolás folyamán kifejtett eljárása jön figyelembe a felelőssége szempontjából.

[98] A felelősségnek az a korlátja, hogy az adós vagyonával összefüggőnek kell lennie, helyes értelmezéssel azt jelenti, hogy a felszámoló magatartásának a felszámolási vagyont valamilyen módon befolyásoló, mégpedig negatívan érintő következménnyel kell járnia: vagy azáltal, hogy ez a vagyon csökken, vagy azáltal, hogy a felszámoló felelősségét megalapozó magatartás következtében elmarad a gyarapodása, mely a felszámolótól elvárható gondosság esetén bekövetkezhett volna.

[99] Ez az értelmezés áll összhangban a szabály Cstv.-ben való elhelyezkedésével és ebből következően a Cstv.-nek az 1. § (3) bekezdésében megfogalmazott céljával, mely szerint a felszámolási eljárás arra hivatott, hogy a fizetésektelen adós jogutód nélküli megszüntetése során a hitelezők e törvényben meghatározott módon kielégítést nyerjenek. A Cstv. 54. § (1) bekezdése ennek érdekében a felszámolási vagyont védi, mégpedig úgy, mint a felszámolási eljárásba bejelentkezett és abban nyilvántartásba vett hitelezők igényeinek kielégítési alapját.

[100] A Cstv. 54. §-ában megjelenő felelősségi korlát adja az adott felelősségi alakzat specialitását a kártérítés általános szabályaihoz képest, egyebekben pedig a Ptk. XXVI. címében található, a kártérítési felelősség általános szabálya és közös szabályai irányadók. Ez egyben azt is jelenti, hogy az ilyen igénnyel fellépő felperesnek a kártérítési tényállás Ptk.-

ban rögzített elemeire kiterjedően kell tényállítást tennie és bizonyítékot szolgáltatnia vagy indítvánnyal élnie.

[101] A jelen esetben az I. rendű alperes nem vitásan a kft.2 „f.a.” adós felszámolójaként, annak nevében járt el a felperes által károkozó magatartásként előadott lépései során.

[102] Az sem kérdéses, hogy a végrehajtó nem továbbította a felperestől beszedett összegeket a végrehajtást kérő részére, így azok nem kerültek be az adós vagyónába. Ugyanakkor a beszedett összegek még azokra fennálló követelés formájában sem képezték az adós vagyont, amint ez már a perben hivatkozott választottbíróági ítéletből is kiderült, hiszen a Kúria Pfv.II.20.363/2023/8. számú ítélete [41] pontja szerint ennek jogerőhatására tekintettel nyertek megszüntetést a perbeli végrehajtási eljárások. Az adós vagyona és a felszámoló magatartása között tehát még közvetett összefüggés sem állapítható meg, így az elsőfokú bíróság helyesen látta, hogy a kereset a Cstv. 54. § (1) bekezdése alapján nem lehetett megalapozott.

[103] A felperes által hivatkozott 15.Gf.40.045/2017/7/II. számú ügyben teljesen eltérő tényállásra vonatkozóan születtek meg az eljáró bíróságok ítéletei, a Fővárosi Ítéltábla határozatának indokolásában leszögezte, hogy az adott ügyben kétségtelenül megállapítható volt az adós vagyónában bekövetkezett kár, amely egyébként a felperesnél a hitelezői igénye kielégítésének ilyen részben történő meghiúsulásában jelentkezett. Az ítéltábla egyébként arra is rámutatott a jogi indokolás [16] bekezdésében, hogy a felszámolónak a felszámolás hatálya alá tartozó vagyonhoz igazított felelőssége vizsgálatakor nem hagyható figyelmen kívül a vagyonnak a Cstv.-ben megadott fogalma, a Cstv. 3. § (1) bekezdésének e) pontja és a 4. § (1) bekezdése szerint.

[104] A felperes fellebbezésében hivatkozott döntések és jogirodalmi utalások nem állnak ellentétben az elsőfokú bíróság és a Fővárosi Ítéltábla Cstv. 54. § (1) bekezdésének értelmezése kapcsán kialakított jogi álláspontjával, a felperes olyan gondolatokat ragadott ki az ismertetéseiben, amelyek vagy nem álltak összefüggésben a törvényi rendelkezés lényegi elemével (a felelősség korlátjaként jelentkező vagyon), vagy annak teljesen más tényállási elemére (károkozó magatartás, a teljes kárra vonatkozó kártérítési felelősség) vonatkoztak.

[105] A felperes által érvényesített jog megalapozatlansága mellett a kereset alaptalanságának az elsőfokú bíróság ítéletében részletezett további indokoknak nincs jelentősége, így az ítéltábla ezekkel – mint szükségtelenül kifejtett párhuzamos érvelésekkel – nem foglalkozott.

[106] A kereset I. rendű alperessel szembeni alaptalansága mellett a II. rendű alperes egyetemleges felelőssége fel sem merülhet.

[107] Ennek ellenére említést érdemel, hogy a felperes által a II. rendű alperes egyetemleges felelősségének alapjaként felhívott – Felelősség a megbízott károkozásáért alcím alatt található – Ptk. 6:542. § (1) bekezdése szerint: ha a megbízott e minőségében harmadik személynek kárt okoz, a károsulttal szemben a megbízó és a megbízott egyetemlegesen felelős.

[108] E megfogalmazásból egyértelmű, amit az idézett alcím teljesen félreérthetlenné tesz, hogy a Ptk. adott rendelkezése nem a megbízott egyetemleges felelősségéről szól, hanem a megbízóéról. E törvényi tényállás tehát a megbízó terhére teremt a megbízottal való egyetemleges felelősséget, amennyiben a megbízott harmadik személynek kárt okoz, nem pedig fordítva, amint erre a felperes hivatkozott.

[109] Ettől függetlenül az adott ügyben megbízói-megbízotti viszony az alperesek között nem is állt fenn, hiszen a II. rendű alperes nem az I. rendű alperes, hanem a kft.2 „f.a.” adós megbízottja volt, tehát a Ptk. 6:542. § (1) bekezdése akkor sem teremtené meg a II. rendű alperes egyetemleges felelősségét, ha azt a felperes helyesen értelmezné.

[110] A felperes elsődleges fellebbezési kérelme a fentiek szerint alaptalan volt.

[111] A másodlagos fellebbezési kérelem ugyancsak megalapozatlan volt, a Pp. 360. § (1) bekezdését az elsőfokú bíróság nem sértette meg. A felperes által e körben hivatkozott megállapítása (nevezetesen az, hogy nem látta bizonyosnak, hogy az alpereseknek a végrehajtási eljárások megindításakor egyértelműen tisztában kellett lenniük az igényérvényesítésük eredménytelenségével) nem jelentette a választottbírósági ítélet által elbírált tények felülbírálatát, ugyanakkor a jelen és a választottbírósági eljárás között nincs érvényesített jog- és félazonosság.

[112] Jogalap hiányában azonban az alperesek tudomása kérdésének nincs is jelentősége.

[113] Ezért az ítéltábla csupán megjegyzi, hogy a választottbírósági ítéletben írtak szerint a felperes abban az eljárásban kétségbe vonta az engedményezési szerződések érvényességét és azt állította, hogy azok érvénytelenségének megállapítása iránt pereket indított. E körben utal az ítéltábla a harmadlagos fellebbezési kérelemhez kapcsolódóan arra, hogy a tudomás kérdését a károkozó magatartás ismertetése körében a felperes tényállítása is érintette, az alperesek ezzel szemben is védekezhettek, bizonyítási indítvánnyal élhettek, az ezzel kapcsolatban lefolytatott eljárás nem eredményezhetett szükségtelen perköltséget.

[114] A harmadlagos fellebbezési kérelmet az ítéltábla ugyancsak nem találta alaposnak.

[115] Az alperesek által e körben hivatkozott eseti döntés nem az elsőfokú bíróság által irányadónak tekintett, hanem a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet alapján született, amelynek a 4. § (1) bekezdése kifejezetten kimondja, hogy a felszámított munkadíj összegét a bíróság

kérelemre, indokolt esetben mérsékelheti. Az ítéltábla e körben a II. rendű alperes által hivatkozott kúriai határozatban foglaltakat vette figyelembe, így különösen azt, hogy a felperes a mérséklés körében kizárólag indokolatlan költségeket okozó eljárási cselekményekre hivatkozott, ezt pedig az ítéltábla nem találta alaposnak. Az alpereseket ugyanis annak ellenére nem lehetett a perben elzárni a kártérítési tényállás valamennyi elemére kiterjedő védekezés jogától, hogy az elsőfokú bíróság már a felperesi jogállítást alaptalannak találta, ez ugyanis a per mikénti eldöntésének előre vetítését jelentette volna. Másrészt az alperesek védekezését meghatározták a felperesi tényállítás és a jogalap körében hivatkozott jogszabályi rendelkezések is, a tanúk meghallgatására irányuló indítványok pedig kapcsolatban álltak a felperes releváns tényállításaival az alperesek károkozó magatartását érintően.

[116] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint, helyes indokainak megfelelően helybenhagyta.

[117] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokon pervesztes felperes az ítéltábla előtti költségeit a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján maga viseli, továbbá a 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alpereseknek az ügyvédi munkadíjban jelentkező másodfokú perköltségüket megfizetni, amelyet az ítéltábla az I. rendű alperes esetében a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. §-a alapján, a II. rendű alperes számára a 2. §-a alapján határozott meg, az alperesek felszámításának megfelelően, mindegyikük esetében általános forgalmi adót is figyelembevéve az 5. § értelmében. Az I. rendű alperes esetében a felszámított összeg a jogszabály által megállapítható mértéken belül helyezkedett el, a II. rendű alperes esetében pedig a felperes nem kérte a díj mérséklését.

Budapest, 2026. május 27.

Dr. Rápolti Barbara s. k.

a tanács elnöke

Dr. Mizerák Judit s. k.

Dr. Pesti Zsuzsanna s. k.

előadó bíró

bíró